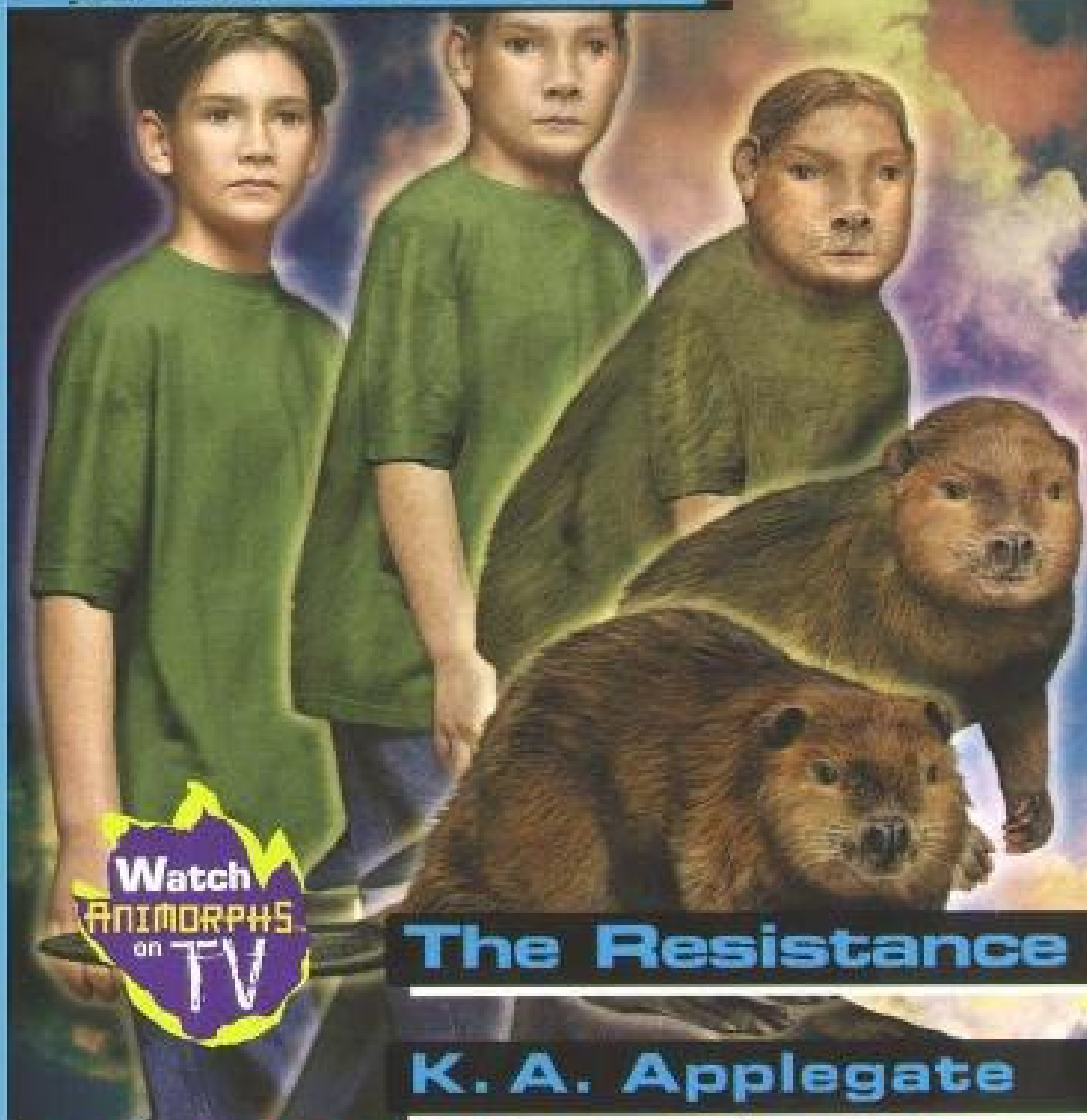

ANIMORPHS

What would you do if you lost
your mind . . . to a Yeerk?

Watch
ANIMORPHS
on TV

The Resistance

K. A. Applegate

SCHOLASTIC

ANIMORPHS

47

Kháng cự mệnh lệnh

Kháng Cự Mệnh Lệnh
Series Animorphs Phần 47

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[1.](#)
[2.](#)
[3.](#)
[4.](#)
[5.](#)
[6.](#)
[7.](#)
[8.](#)
[9.](#)
[10.](#)
[11.](#)
[12.](#)
[13.](#)
[14.](#)
[15.](#)
[16.](#)
[17.](#)
[18.](#)
[19.](#)
[20.](#)
[21.](#)
[22.](#)
[23.](#)

1.

“Đây là lực lượng kháng chiến.”

Tôi chưa bao giờ nghe giọng nói của Hoàng tử Jake lại hàm chứa lòng kiêu hãnh, tự hào đến thế. Và tôi cũng chưa bao giờ tự hào về Hoàng tử của mình như lúc này.

<Vây à? Anh muốn gì? Làm sao anh liên lạc được với chúng tôi?>
Rõ ràng, viên sĩ quan Andalite ở đầu kia của cuộc liên lạc liên hành tinh không sửng sốt như thông thường.
Rachel hậm hực. Hoàng tử Jake lườm bạn ấy một cái rồi trả lời. “Nghe này, chúng tôi không có nhiều thời gian. Cuộc gọi này có thể bị nghe lén, mà chúng tôi lại có rất nhiều điều cần nói. Trước tiên, về cuộc chiến ở thế giới Anati – đó là một cái bẫy. Quân Yeek đã thiết lập rất nhiều ụ tia Nghiệt khổng lồ tại tất cả các mặt trăng hầu phục kích phi đoàn Andalite. Các anh mà tới đó là sẽ bị tiêu diệt liền.”

Một khoảng im lặng. Một sự chậm trễ dễ hiểu, do khoảng cách xa xôi hoặc do thiết bị chuyển phát của chúng tôi quá thô sơ. Nhưng tôi cho rằng sự im lặng ở đây mang ý nghĩa khác.
<Chúng tôi biết tình hình trên Trái Đất của các bạn, con Người à>. Giọng này là của một người khác. Dựa theo cách truyền, thì đó chắc chắn là giọng của người Andalite có chức vụ cao hơn viên sĩ quan vừa nói chuyện với Hoàng tử Jake.

“Đúng,” Hoàng tử Jake đáp. “Nhưng mọi thứ đã thay đổi rồi. Chúng tôi....”
<Chúng tôi biết các bạn đang cần sự giúp đỡ.>
“Thật thô lỗ,” Marco lầm bầm. “Phải để cho người ta nói hết câu chớ.”
Giọng nói lạnh lùng, kiêu kỳ đúng kiểu Andalite ấy tiếp. <Chúng tôi cần cân nhắc xem các bạn có phỉnh lừa nhằm lôi kéo sự chú ý – để mong trở thành ưu tiên tối hậu của chúng tôi hay không.>

“Thế còn....?”
Cassie nắm chặt tay Rachel, ra hiệu cho bạn ấy im lặng.
“Nghe này,” Jake kiên nhẫn. Sự kìm nén cơn giận khiến bạn ấy cao giọng. “Nguồn tin đó chúng tôi nhận được từ một nơi đáng tin cậy, từ một Yeerk trong hàng ngũ tối cao. Các anh không có lý do gì nghi ngờ chúng tôi hai mang.”

“Hừm...” Marco lại lầm xầm. “Chúng ta là loài người yếu đuối, tội nghiệp. Chẳng phải Andalite vĩ đại, đầy danh dự...”

<Hoàng tử Jake, xin vui lòng để tôi nói?>
Hoàng tử Jake gật đầu. Tôi bước lên trước, lại gần thiết bị liên lạc vẫn còn chưa hoàn chỉnh.
Kể từ khi lạc đến hành tinh xa xăm này, tôi chỉ nói chuyện với đồng bào mình vài lần. Một lần khi tôi cải tiến máy thiên văn vô tuyến cổ lỗ của con người, để báo tin cho gia đình về cái chết của anh Elfangor. Một lần trên tàu Con Cú của thuyền trưởng phản bội Samilin-Corrath Gahar. Và hai lần nữa, tôi có dịp nói chuyện với những người Andalite đến Trái đất.

Nhưng lần này rất khác. Tình hình đã đổi thay. Chiến tranh đang leo thang. Quê hương Andalite và các đồng bào của tôi cần phải lắng nghe tôi.

<Đây là Aximili-Esgarrouth Isthill,> tôi rất rành rõ. <Hoàng tử của tôi nói rất đúng. Nguồn thông tin về thế giới Anati đến từ chính Visser Một, tên chủ xướng cuộc xâm lược hành tinh này. Visser Một được phái đi xây dựng căn cứ phòng thủ, hầu gài cho phi đoàn Andalite vào bẫy. Chúng tôi đã giết tên Yeerk Visser Một và giải phóng vật chủ. Đây là sự thật.>

<Hy vọng tin này sẽ tác động tới họ,> Tobias bình luận.
Nhưng quả tình tôi không ngờ về những gì xảy ra tiếp. Sau này nhớ lại tôi mới tự hỏi: dù đã rành rẽ tính cách ngạo nghễ của người Andalite mà sao tôi vẫn không thể chịu nổi khi bị họ nghi ngờ và ghẻ lạnh...

<Chỉ huy cấp cao sẽ xem xét lời anh nói,> viên sĩ quan phán. <Em trai của Hoàng tử Chinh chiến Elfangor-Sirinial Shamtul luôn xứng đáng được lắng nghe. Tuy nhiên... theo ý kiến của tôi, và theo hồ sơ lưu trữ thì Aximili-Esgarrouth Isthill đã xao nhãng lòng trung thành.>

<Tôi...>
Nhưng đã quá trễ để bào chữa.
<Chiến đấu cơ Con Rệp!> Tobias hét. <Ra khỏi đây mau!>
“Tất cả, biến hình! Đi, đi nào!”
Cuộc liên lạc quá dài. Bọn Yeerk đang trên đường tới bắt, hay giết, chúng tôi.
Đáng lẽ ra tôi phải để ý nhiều đến thời gian hơn...
Pằng chúu!
“Ax!” Hoàng tử Jake la. “Chạy mau! Cầm lấy thiết bị và chạy ngay!”
<Cảnh sát đang tới, anh em ơi! Chúng ta gặp bọn Mượn xác- Người rồi. Chúng được phép nã đạn!> Tobias rồi rít thúc. <Mau lên!>
Pằng chúu! Pằng chúu!
Sức nóng và sức ép từ tia Nghiệt biến cát quanh chúng tôi thành thủy tinh. Sóng biển ban đêm sôi cuộn lên và hất lên bờ những sinh vật biển bị nung chín.
Giữa bãi tắm dài vắng lặng, dưới ánh trăng khuyết mờ tỏ, Rachel, Cassie, Marco và Hoàng tử Jake nhanh chóng biến thành những loài chim săn mồi. Tuyệt đối không được để bọn Yeerk biết có con Người trong “băng thảo khấu Andalite”. Nhất là Marco, bạn ấy lại càng không được để lộ ra mình vẫn còn sống.
<Chuồn thôi!> Rachel ráng quạt đôi cánh đại bàng đầu bạc khổng lồ trong bầu không khí ban đêm lạnh giá, cố bứt khỏi mặt đất.
Hai chú ó biển Cassie và Marco hồi hả theo sau.
<Ax? Tobias? Đừng để chúng lấy mất thiết bị liên lạc!> Hoàng tử Jake hét, đoạn quạt đôi cánh chim ưng peregrine bay vào đi.
Pằng chúu! Pằng chúu!
Tôi dứt thiết bị liên lạc vào ngực, cúi xuống thấp hết mức mà vẫn giữ thăng bằng và ba chân bốn cẳng chạy về hướng những đụn cát chứ không phải hướng bãi đậu xe...
<Oa! Chú Ax! Coi chừng!> Tobias la thất thanh.
Lui hui bước trên cát ướt, hai cảnh sát mượn xác bổ tới, khẩu tia Nghiệt cầm tay đang chĩa... vào tôi.
“Đồ Andalite rác rưởi! Dừng lại!”
“Tsseer!”
“Aargh!”
Một tên gục xuống. Hắn vừa bị câu chấu điều hâu đuôi đỏ của tôi sót mất con mắt.
Trước khi tên kia kịp phản ứng thì...
Phập!
Tôi nhắc đuôi qua vai và xáng cho hắn một bản dao. Hắn đổ xuống như cây chuối.

2.

Tôi là Aximili-Esgarrouth-Isthill, người Andalite. Con trai của Noorlin-Sirinial-Coorat và Forlay-EsgarrouthMaheen. Em trai của Hoàng tử Chinh chiến Elfangor-SirinialShamtul. Một lính nhỏ, một chiến binh đã qua rèn luyện. Nhưng tôi lại được biết đến như là một hội viên Animorphs.

Thực tế bây giờ nguy cấp lắm. Việc quan trọng nhất chúng tôi cần làm là ngăn chặn không cho Visser Ba được lên chức Visser Một – vị trí uy quyền nhất trong nấc thang quyền lực của quân đội Yeerk.

Một khi đã là Visser Một, thì chẳng có gì nứu kéo hấn dừnđng xức tiến cuộc xâm lẫng toàn cục hành tinh Trái đấtt.

Đã vậy, sau cuộc liên lạc đáng bực mình với viên sĩ quan Andalite, coi mòi nhiệm vụ của chúng tôi càng khó khăn, phức tạp hơn nhiều.

Sáng hôm sau cái đêm “tai họa trên bãi tắm” đó, Marco và Tobias tới thư giẫn trong lòng máng của tôi. Trong con mắt của thế giới loài người thì Marco đã chết – điều này khiến cho bạn ấy trở nên kì dị.

Với khả năng kỹ thuật giỏi giang của mình, chúng tôi tha hồ coi truyền hình cáp miễn phí, Marco giữ rịt lấy món đồ mà Tobias tặng tôi: cái rờ mốt.

“Dởm, chẳng có quái gì! Cả hàng trăm kênh mà hổng có gì... đáng xem.”

<Marco?> Tobias gọi từ trên thành chiếc ghế bành do Marco tha tới từ lòng máng, từ chỗ mà bạn ấy bảo là “bãi rác”. <Thấy cho mình cái rờ-mốt.>

Marco đứng lên, quẩng lại dụng cụ xuống mặt ghế.

“Ax ngổ, bạn biết thứ gì làm tui mê thích thật sự không?” Bạn ấy hỏi tôi.

Tôi không trả lời. Từ lâu tôi biết loài người thường hay dùng kiểu hỏi gọi là “câu hỏi tu từ”. Đó là cách hỏi hoa mỹ, khoa trương và không cần câu trả lời. Họ đã biết câu trả lời rồi mà.

“Để tui nói thứ làm tui mê mẩn nha,” Marco nói cầ giựt, nhịp bước tới lui trong lòng máng.

“Hừm, sáu mớng cón con tui mình mà cố ngăn cản cuộc xâm lược toàn diện, quy mô lớn của Yeerk. Tui dám cá hàng đồng đờla lấy một cái bánh cam...”

Tobias nghiêng đầu, chỏ vào một câu. <... cho điều bà ngoại bồ từng hay nói?>

Marco trợn mắt. “Tôi cá một triệu đô là, nếu tôi ra phố và bảo mọi người rằng ‘Hãy chuẩn bị đi vì cuộc chiến tranh lớn sắp nổ ra’, tức khắc người ta sẽ phá ra cười liễn, hổng thèm tin lấy một từ.”

<Bạn thích một quang cảnh hoảng loạn, kinh hoàng à?> Tôi hỏi. Đó là một câu hỏi tu từ như loài người vẫn thường dùng.

“Theo tui thì hầu hết mọi người đều cho rằng, tất cả những cuộc chiến toàn cầu đều đã là chuyện dĩ vãng. Chẳng ai muốn nó xảy ra nên cũng chẳng ai muốn chuẩn bị đối phó với nó. Ai mà tin Trái đất sẽ bị những người lạ ngoài không gian tấn công chứ? Đơn giản là họ nghĩ rằng, tòng quân chỉ là cuộc biểu dương lực lượng chiếu trên Roswell.”

<Marco đã nêu lên tính cách tiêu biểu của người Mỹ,> Tobias bảo tôi, vẻ am hiểu. <Chúng ta không có kẻ thù ngoài biển, cũng như trên bộ. Lực lượng đối địch không có nhiều, lại yếu kém nữa. Đất nước này chưa sẵn sàng cho chiến tranh. Có lẽ do kiêu ngạo, nhưng có lẽ do nhiều thứ. Họ không nghĩ lại có thể nổ ra một cuộc Thế Chiến nữa.>

<Vậy nếu chúng ta thông báo cho công chúng biết, hay công khai cảnh báo cho chính quyền...>

Marco khịt mũi rồi ngả sầm trở lại ghế. “Chúng ta thật sự sa lầy rồi.”

“Hội đồng đề xuất bzzsmmm”

Tôi ngoắt mắt cuống về phía chiếc máy vi tính xách tay ở góc lòng máng, một model mới của hãng Apple, tôi vừa tậu ở Phố Vi Tính bằng năm sáu tháng tiền trợ cấp của Rachel...

“Cái quái gì thế nhỉ?”

Tôi giơ tay lên làm hiệu cho Marco im lặng. Máy vi tính đã im ru, chẳng có gì thêm nữa.

<Tôi tin đó là một mẩu đàm thoại của Yeerk,> cuối cùng tôi giải thích. <Tôi đã ứng dụng một

chương trình riêng cho thiết bị liên lạc vùng không gian zero mà tôi chế tạo... với sự giúp đỡ của ba bạn, Marco.>

Tôi luôn tin rằng cần phải khen ngợi khi cần thiết. Ngay cả đối với con Người.

<Và?> Tobias nhìn tôi bằng cặp mắt điều hâu dữ tợn.

<Và,> tôi tiếp <chương trình này sẽ giải mã những thông tin được chuyển phát qua vùng không gian zero. Rủi thay – mặc dù không phải lỗi của tôi – tỉ lệ thành công của chương trình này chỉ ở mức ba mươi phần trăm,> tôi thừa nhận. <Đơn giản là vì kỹ thuật máy tính của loài người quá chậm, khó vượt nổi những thiết bị tiên tiến của Yeerk để mà giải mã một cách chính xác, đáng tin cậy...>

“Nhưng thành công thật sự thì, Ax à,” Marco nhấn mạnh. “chỉ mười lăm, hai mươi phần trăm những thông tin đi qua thôi.”

<Đúng, > tôi gật. Lại một cử chỉ nữa tôi học được từ loài người.

“... một lần nữa Hội đồng Thập Tam Trụ điều động Visser Hai thực hiện kế hoạch chúng ta đã phê chuẩn, mang tên Chiến dịch 9466: Giai Đoạn Một. Thế theo sự đồng ý của Visser Một, Hội đồng Thập Tam Trụ ra lệnh Visser Hai tiến hành bzzmmss gerubzz”

Lại im lặng, Adalite, người, và *nothlitch* chẳng ai nói tiếng nào. Tôi tin tình trạng này rất hợp để dùng từ mô tả của loài người là sững sốt, ngây người ra...

3.

<Ờ ờ, mình đâu phải là người duy nhất nghe thấy, phải không vậy?> Tobias vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc máy vi tính đã câm nín.

Marco ngồi chìm lìm trong ghế.

“Mấy bồ biết vì sao tui yêu quý cuộc sống này không? Vì nó không bao giờ buồn chán. Không bao giờ.”

<Theo tôi, vấn đề quan trọng nhất bây giờ là: ai đã trở thành Visser Một? Chắc không phải là Visser Ba rồi. Hắn không thể được thăng tiến, bởi vì hắn đã thất bại trong việc thực thi lệnh hành hình Visser Một của Hội đồng Thập Tam Trụ!>

<Thậm chí hắn cũng không lên được chức Visser Hai?> Tobias nói. <Tại sao? Cháu không hiểu chính trị của Yeerk lắm...>

Marco đứng lên. “Nè, bảo đảm ông bạn cũ của chúng ta giờ đã là Visser Một hoặc Hai. Chứ còn ai nữa đâu? Và cái Chiến dịch 9466 nữa chứ?”

Đột nhiên tôi cảm thấy điên tiết và bức bối.

<Phải chi tôi tiếp cận được kỹ thuật tốt hơn! Chắc chắn tôi sẽ nhận được toàn bộ thông tin liên lạc của Yeerk. Tôi sẽ...>

Marco cười hích hích. “Hây, Ax ngố, coi thường loài người vừa vừa thôi chứ? Ngoài ra, cái máy bồ ky cóp tập được đó chỉ là đồ chơi, ngay cả đối với người. Người Andalite khổng lồ tài ba như bồ cần phải mò vào hệ thống máy tính của chính phủ mới đáng kìa.”

<Mặc dù là bất hợp pháp,> Tobias nói rồi vội thêm <Không phải cháu khuyên đâu...>

Ý hay đấy, dấu bất hợp pháp. Nhưng Trái đất sắp có chiến tranh và chúng tôi không có sự lựa chọn nào khác.

<Tuyệt vời,> tôi hồ hởi đáp. <Chúng ta cần thông tin. Chúng ta phải làm bất cứ điều gì nhằm có thông tin.>

“Ồi ối ối,” Marco rên rỉ. “Tui không chính thức đề nghị đột nhập vào tổng hành dinh của chính phủ Mỹ đâu nha. Đó là tội xâm phạm bí mật riêng tư. Lớ quá là vô tù à nha.”

<Bạn nói gì vậy?> Tôi hỏi lại.

Marco tròn mắt – một biểu cảm xui xẻo và chẳng quyến rũ chút nào.

“Tui nói là vụ đó vi phạm pháp luật, là nguy hiểm, là sai trái, không đúng đắn.”

Con người quả là lạ lùng. Hôm nay họ vừa tuyên bố những lập trường đạo đức và luân lý này, thì ngay ngày hôm sau, họ lại tuyên bố một chính kiến trái ngược hẳn – mà với cùng một sự nhiệt tình hăng hái như nhau mới lạ chứ.

Đã thế, khi buộc phải giải thích họ bảo hành vi như vậy là do “những tình huống khác nhau”, hoặc “tùy thuộc vào hoàn cảnh”. Thiệt hết hiểu nổi nữa.

<Marco,> tôi triết lý. <Bạn đã từng bảo với ba bạn rằng: không có gì “đúng đắn” nữa; rằng chôm chĩa là một trong những khả năng của bạn; rằng khi chiến tranh kết thúc thì sẽ có “điều đúng đắn” trở lại; rằng bạn sẽ đền bù...>

“Ax ngố, bồ có biết rằng trích dẫn lại lời của người khác để chống lại chính người đó khiến người ta bức mình như thế nào không?” Marco quát to.

<Tức là bạn đồng ý với kế hoạch của tôi hả?>

“Hừm, tức là tui phải nương theo nó... Hây Người-Chim. Bồ có tham gia với tui này không?”

<Chú Ax, nếu cháu nói không thì nó có ngăn chú lại không?>

<Không,> tôi đáp.

Bất chấp trước đó đã viện đủ lý do này nọ, Marco lại hăm hở đề nghị thâm nhập và bẻ khóa hệ thống máy vi tính của Cơ quan An ninh Quốc gia.

Chính Marco đã đề xuất chuyện lắp đặt một chương trình có thể chọc thủng bất cứ hàng rào an ninh nào do con Người nghĩ ra.

Chẳng cần phải nói cũng biết, tôi là người thiết kế ra chương trình ấy. Cũng chẳng tốn công hay tốn thời gian gì...

Với sự trợ giúp của chiếc điện thoại di động của Cassie và chiếc iMac màu vàng chanh của

mình, tôi làm thay đổi lộ trình thông tin bọn Yeerk thu phát qua vùng không gian zero, lái cho chúng phải đi qua máy vi tính trung tâm của NSA.

“Nhà tù liên bang đây rồi,” Marco báo. “Chúng ta đã tới nơi.”

<Chuyện gì đã xảy ra vậy, chú Ax?>

<NSA đang cố bít sự chuyển phát của chú. À, giờ thì họ đang nhận chương trình giải mã của chú.>

Tôi nhấn bàn phím vài cái. Một chút căng thẳng. Chờ thêm chút nữa.

“Ax, sao rồi?”

<NSA không chặn tôi nữa. Nào, coi chúng ta có gì ở đây.>

<Có điều này nè chú Ax,> Tobias nói vẻ lưỡng lự. <Chú có chắc chắn chương trình chú gởi cho họ không thể dùng để giải mã những thông tin của chú hoặc bọn Yeerk không?>

Chầm chậm, tôi nguẩy mắt cuống một vòng rồi nhìn lên Tobias đang đậu trên nhánh cây.

<Ừm, cháu chỉ hỏi thôi mà.>

Sau đó...

Máy móc mạnh và nhanh hơn, cộng với kiến thức và kỹ năng Andalite đã cho ra kết quả...

“Visser Một mới được chỉ định – cựu Visser Ba, tổng tư lệnh các lực lượng ở hành tinh Trái đất... đã đồng ý Chiến dịch 9466. Visser Hai đang trên đường tới Trái đất để trợ giúp cho công cuộc thi hành các hoạt động quân sự được báo trước là sẽ rất dai dẳng này...”

“Bingo,” Marco thì thầm.

4.

<Visser Một. Cựu Visser Ba. Esplin-946 kép.>

Những từ ấy cứ loang loáng lướt qua đầu tôi trên đường học tốc tới trang trại Cassie, nơi tụ họp truyền thống của hội Animorphs.

"Vậy là," Hoàng tử Jake nói, "chiến dịch này rất quan trọng. Nó được đặt tên theo số hiệu của gã visser đang trị vì mà."

"Và gã Yeerk ở cấp chỉ huy thứ hai – không biết là ông hay bà – cũng tham gia vào thực hiện chiến dịch," Rachel thêm.

"Nhưng cụ thể nó là gì?" Cassie hỏi.

"Mấy bồ đoán coi," Marco đi tới đi lui. "Qua me mình, chúng ta biết kẻ thù truyền kiếp của chúng ta đang thúc đẩy cuộc thanh trừ Trái đất. Chẳng cần giấu giếm, úp mở hay hoạt động trong bóng đêm nữa. Chúng ta sắp phải chứng kiến phần lớn dân số Trái đất bị xóa sổ. Mì có muốn trở thành Yeerk không? – Không hả?! Thế thì mì sẽ chết. Yeerk chẳng cần hết tất cả mọi người. Chỉ cỡ một triệu người theo chúng là dư đủ rồi."

<Theo các bạn thì bọn Yeerk sợ điều gì?> Tôi đặt vấn đề.

Marco nhìn tôi. "Chúng sợ hai điều – phi đoàn Andalite và tài nguyên của loài người. Tài nguyên ở đây tức là vũ khí, sự mưu trí, linh động, tháo vát, niềm hi vọng của chúng ta. Đó là những nét đặc trưng của loài người mà cựu Visser Một đã thừa nhận và nể sợ, nhưng cựu Visser Ba lại coi thường, bỏ qua."

"Không cách chi mà niềm hi vọng lại chế ngự hay làm chùn bước được cả một lực lượng người lạ," Rachel nói giọng nghiêm chỉnh.

Marco thở dài "Tui biết."

"Nhưng bọn Yeerk không biết," Hoàng tử Jake thêm. "Chúng cũng không chắc chúng ta không được trang bị vũ khí thông minh để tiêu diệt chúng, nếu chúng tấn công. Và chúng không biết phi đoàn Andalite sẽ không đến giải cứu Trái đất."

"Mình luôn nhớ lực lượng Yeerk ở trong hang sữa chữa hùng mạnh cỡ nào khi chúng ta cứu mẹ Marco." Cassie trầm ngâm. "Quả là mới thấy thôi đã muốn nhụt chí rồi."

<Dẫu Yeerk biết hay không thì sự thật chúng ta vẫn không có vũ khí đặt trên không gian,>

Tobias lạnh lùng nói. <Rồi đây còn Người sẽ bị tàn sát dã man. Máu vẫn luôn là máu và luôn tàn khốc như nhau.>

"Và cả những cuộc Đại Thế chiến, những cơn đại dịch nữa chứ. Đấy, loài người sắp phải đối mặt với những thứ đó rồi." Mắt Marco tối sầm. "Sự tàn phá sẽ ghê gớm, khủng khiếp lắm."

Im lặng. Tâm tư ai nấy nặng trĩu.

Hoàng tử Jake nhìn tôi: "Ax, mình muốn biết ý kiến chân thật của bồ. Kể từ bữa liên lạc ở bãi tắm, chúng ta không nghe thêm tingì từ hành tinh Andalite nữa. Liệu có chắc là phi đoàn Andalite không tới? Và có chắc là chúng ta phải tự xoay sở mọi bề?"

Tôi chẳng biết nói gì nữa... Trả lời là "có" hay "không" cũng đều gây nghi ngờ về lòng trung thành của tôi với đồng bào mình – cả Andalite lẫn loài người.

Nếu người Andalite quyết định làm ngơ lời cảnh báo của chúng tôi mà di chuyển tới thế giới Anati, thì một trong những điều kiện để Visser Một sách động cuộc chiến toàn diện đã được đáp ứng. Và loài người sẽ có nguy cơ diệt vong. Vậy là đồng bào này đã phản bội đồng bào kia của tôi.

Nhưng dù rất thán phục và có cảm tình với loài người, tôi vẫn hi vọng được trở lại thế giới quê nhà với cha mẹ. Hoặc thậm chí để cùng Estrid-Corill Darrah xây dựng một gia đình riêng.

Tuy nhiên, bây giờ về hải lòng về đồng bào máu mủ của mình, kể từ khi tôi phiêu bạt tới Trái đất, đã không còn là một trăm phần trăm. Tình cảm với quê nhà thật... phức tạp, lẫn lộn. Và cơ hội được mọi người dang tay chào đón trong ngày về đang ngày càng teo tóp đi.

Nhất là sau những lời buộc tội của viên sĩ quan Andalite vô danh nọ.

"Ax!"

Vậy chứ, kinh nghiệm của tôi với loài người và nền văn hóa của họ không phải không có thất

vọng. Tôi thỉnh thoảng buồn phiền vì hành vi thô bạo, hung tàn của họ đối với các loài khác, cũng như đối với nhau.
Tôi không hiểu sao họ lại có những kiểu giết người bạo tàn, vô tâm tính như thế.
Nó làm tôi sợ.
Nhưng tôi cũng có bạn bè. Họ là gia đình của tôi và đây vẫn là cuộc chiến của chúng tôi.
Tôi là Andalite, nhưng về mặt nào đó tôi cũng là con Người.
“Ax, bồ có nghĩ là những người Andalites sẽ tới Trái đất không?”
<Tôi không biết, Hoàng tử Jake, > tôi nói một cách lưỡng lự. <Thật tình là tôi không biết...>

5.

“Ồ, bọn Yeerk thèm muốn Trái đất,” Hoàng tử Jake lần lượt nhìn từng người. “Ừm, và chúng có thể đạt được ước nguyện.”

“Này,” Marco tư lự. “Không chừng tình hình đâu đến nỗi quá tuyệt vọng, tệ hại như tội mình nghĩ. Có khi bọn Yeerk đang cân nhắc xem chúng sẽ nhận được gì. Chúng lần tới thì tội mình kìm chận lại, không cho chúng tiến lên. Chúng đẩy ra thì tội mình đẩy vào, cho chúng không đẩy thêm được nữa. Nhưng lần này coi bộ xương xấu quá, tội mình phải tung toàn lực làm một cú chót thôi.”

Rachel gục gặc đầu. “Đúng, không thể ngồi im đợi quân chi viện. Chúng ta phải quyết đánh với tất cả những gì chúng ta có, dù người Andalitetới hay không. Tự vệ luôn luôn là công lý. Ngay từ hồi đầu hay bây giờ cũng thế. Chấm hết.”

“Thậm chí cả khi diễn biến xấu nhất xảy ra à?” Cassie nói – bạn ấy tự lăm bằm với mình thì đúng hơn.

<Chiến tranh là điều cùng cực nhất,> tôi lăm bằm, mệt mỏi vì nãy giờ nói khá nhiều và vì trong đầu ngổn ngang những ý nghĩ. <Mặc dù đôi khi cũng cần thiết.>

<Chú Ax à,> Tobias nói. <Chú chỉ cho Jake những dãy số chúng ta bắt được ngay trước lúc rời khỏi lòng máng đi.>

<Đương nhiên,> tôi trao cho Hoàng tử Jake tờ giấy Marco có ghi vài thông tin.

Hoàng tử Jake lắc đầu. “Mình đoán đây là kinh tuyến và vĩ tuyến?”

“Còn cái này là của mình.” Marco chìa ra tập bản đồ bạn ấy giấu dưới đồng cỏ khô. “Hừ... coi nào... lạ lắm nha. Chúng ta đang nói về địa điểm ngoài khơi cả ngàn dặm... Mỗi điểm cách nhau chừng hai mươi dặm.”

Rachel ghé mắt qua vai Hoàng tử Jake. “Có cả ngày và giờ nữa. Đúng vào hôm nay,” bạn ấy nhìn vào đồng hồ đeo tay... “9 giờ sáng. Trời đất, vậy là còn 7 tiếng đồng hồ, rồi thêm hai tiếng nữa – bốn giờ chiều và sáu giờ tối.”

Rachel nhìn chúng tôi – Tobias, Marco và tôi – vẻ lạ lẫm. “Sao mấy bồ không để mai hẵng chỉ cho tội này hả?! Chúng ta đi thôi!”

“Từ từ đã,” Hoàng tử Jake cản vội. “Một khi chưa biết tin này có nghĩa là gì, chúng ta không thể nhắm mắt làm liều. Tại sao lại ở giữa đại dương? Chuyện gì sẽ xảy ra? Chúng ta không có manh mối nào cả.”

“Tui chỉ biết rằng đó là một biến cố rất to lớn,” Marco thở dài thườn thượt. “Và tội mình phải tới đó, ngay lập tức. Số phận của cả thế giới đang nằm ở đây đây...”

“Làm sao tội mình vượt qua được ngàn ấy đường biển trong vòng bảy tiếng đồng hồ?” Cassie thắc mắc. “Không có lối hình biển nào làm được vậy đâu.”

Lại im lặng nặng nề. Cuối cùng Hoàng tử Jake nói giọng chắc nịch, nhưng mắt thì buồn rười rượi. “Mọi việc đã khác. Từ giờ trở đi, chúng ta phải làm điều cần làm và lấy những thứ cần lấy. Cho dù hậu quả ra sao.”

“Jake...” Cassie dợm nói.

“Lối hình biển duy nhất có thể đi hàng dặm ra biển kịp giờ,” Hoàng tử Jake thêm, “đó là Người.”

“Đúng thế!” Rachel giờ nắm đấm lên không. Mặt bạn ấy sáng ngời niềm vui. “Phải đá đít tội Yeerk thật toi bời.”

Tôi không biểu lộ ý kiến của mình ở vấn đề này.

Cassie lại bức xúc. “Jake! Mấy bồ ơi! Nào nào. Chúng ta đã đi quá xa rồi. Phải tuân thủ những nguyên tắc cơ bản của loài người chứ...”

“Tui không phản đối ý kiến của Cassie,” Marco nói lạnh tanh. “Nhưng mà Jake nói đúng. Mọi thứ đã thay đổi. Tội mình không còn được thanh thoi mà suy gẫm xem điều gì đúng điều gì sai nữa. Phải bắt đầu từ câu hỏi coi có hợp thời cơ hay không?”

“Oa!” Rachel la lên thích thú. “Lời nói hay nhất trong ngày đó, Marco.”

Bạn thấy loài người có lạ không? Họ luôn tự mâu thuẫn với chính mình nhưng chuyện này lại tỏ ra có hiệu quả. Họ có khả năng phát triển nền văn minh cao, trong khi vẫn bám vào những

cuộc tranh luận về lý lẽ đạo đức.

Hoàng tử Jake cầm tay Cassie. Tôi nhận thấy Tobias quay mặt đi.

“Cassie, mình không bao giờ yêu cầu bồ phải làm điều bồ không muốn làm, hoặc không thể làm...” Jake nhẹ nhàng nói. “Nhưng mình nghĩ giả thiết của chúng ta là đúng. Rằng tên Visser Một mới được bổ nhiệm sẽ phát động một cuộc chiến tranh với quy mô hủy diệt to lớn. Các thành phố có thể bị thiêu rụi. Tất cả mọi quốc gia sẽ đi tong. Nếu bây giờ chúng ta thử làm cái gì đó, bằng tất cả khả năng của mình, thì không chừng chúng ta có thể ngăn nó xảy ra.” Hoàng tử Jake cười âu sầu. “Mình không chắc lương tâm mình có yên ổn để mà sống tiếp hay không, nếu chúng ta không làm tất cả những gì có thể...”

“Còn mình thì không biết có sống nổi không trước điều mà chúng ta sẽ làm,” Cassie lập luận.

“Jake, bồ bao giờ mà chả có lý do hòng ngụy biện cho những hành vi vi phạm đạo đức. Chúng ta đã tranh luận điều này hoài rồi. Ai đó luôn chép miệng ‘Đào, quên chuyện đúng hay sai đi, chiến thắng là trên hết’...”

“Mình biết, mình biết,” Hoàng tử Jake bóp chặt bàn tay Cassie. “Nhưng... mỗi đứa tụi mình đều tự hỏi: mình đúng hay sai khi làm bất cứ điều gì cho cái tốt đẹp hơn; và mình có tự tin rằng mình không trở thành quỷ sứ trong khi làm như thế không? Đó là một phạm trù rất riêng tư...” Hay do tình hình bắt buộc, *tôi nghĩ*. Hay vì biến cố đặc biệt. Đạo đức của sự thuận tiện. Chẳng khác gì đạo đức Andalite.

Ý nghĩa này thật xáo trộn.

Cassie mỉm cười. Không phải là cười sung sướng mà là cười để che giấu tâm trạng thật. “Nếu có người để mình tin là giữ được phép tắc thì người đó là bồ đấy, Jake.”

Marco khoanh tay trước ngực, gật đầu nhăm nháy Rachel. “Chà, tụi mình thì hổng đáng tin đâu.”

Rachel giơ tay tỏ vẻ sốt ruột.

<Nào nào... chính xác chúng ta phải đi bằng cách nào để vượt qua cả ngàn dặm trong vài giờ đây?> Tobias sốt ruột cất tiếng.

“Dễ thôi mà, Người-Chim. Máy bay phản lực của quân đội. Mất chừng nửa tiếng để tới căn cứ không quân, có lẽ thêm ít phút nữa để cuỗm một chiếc phi cơ. Sau đó phóng tốc độ tối đa.”

Hoàng tử Jake buông tay Cassie. “Ừm...” bạn ấy tăng hăng. “Chúng ta đi thôi!”

6.

“Cổ vấn tài chính của tôi khuyên tôi phải đầu tư một ít tiền vào nơi an toàn, chậm và ổn định. Còn lại bao nhiêu hãy đổ vào nơi có vẻ rủi ro. Mười sáu năm nữa đám con tôi mới đi học đại học.”

“Nghe có lý đấy. Tôi định sẽ nói chuyện với kế toán của mình, mặc dù kế hoạch với vợ tôi... Ồ, cái gì kia?”

Lộp-cộp lộp-cộp.

Tôi lừng lững xuất hiện từ đằng sau hàng tủ đựng đồ.

<Cứ bình tĩnh,> tôi trấn an.

Người đàn ông há miệng hoác ra. Một động tác chứng tỏ ông ta chuẩn bị thét lên.

Phập!

Ông ta ngã vấp xuống sàn, bất tỉnh. Không còn là vấn đề nữa.

Tuy nhiên, người phụ nữ thì...

“ANDALITE!”

<Yeerk!>

Bụp!

Marco – trong lối khỉ đột – liền ra tay, dí bà ta ngã dúi xuống đất.

<Một cú vỗ nhẹ lên đầu chẳng bao giờ làm đau ai,> bạn ấy làm xàm. <Mà có đau cũng chẳng đáng làm bao.>

<Hoàng tử Jake, bạn và những bạn khác hoàn hình đi. Marco và tôi đang canh chừng căn phòng.>

Lập tức bốn con bọ chết phình bụng ra chuyển thành ba con Người và một điều hâu.

Chúng tôi đang ở một trong những phòng thay đồ của Không Lực An Ninh Quốc Gia. Chẳng nghi ngờ gì nữa, tổ chức này đã bị Yeerk ăn sâu bén rễ chắc lắm rồi.

“Xời, xời,” Rachel cắn nhả. “Mấy bộ đồ bay quái dị quá.”

Hoàng tử Jake nhướn lông mày lên. Không phải lúc nào con Người cũng biểu lộ cảm xúc mặt như thế.

“Ý em là để Cassie thay vào chỗ em hả, Rachel? Hay là em muốn thà nổ banh da ra ở độ cao mười lăm ngàn mét, hoặc bị đông lạnh tới chết còn hơn là phải mặc mấy bộ đồ hồng mô-đen đó?”

Rachel nhăn mặt, nhưng rồi cũng cúi xuống người phụ nữ bị mượn xác đã bất tỉnh.

Kế hoạch là tôi sẽ hấp thụ người đàn ông và đóng vai trò phi công chính. Và Rachel sẽ là phi công phụ. Tôi chắc chắn về điều này bởi vì Marco bảo rằng Rachel có một “thần kinh thép”.

Rachel sẽ đảm đương vai trò của tôi nếu có chuyện gì đó không may xảy ra...

“Nhanh lên, mấy bồ,” Hoàng tử Jake hối thúc. “Vào việc mau đi.”

Tôi lừng khừng mất một lúc. Không phải vì tôi chưa bao giờ thưởng thức những nét đặc trưng của loài người như vị giác, lời nói hay đi xem phim tại rạp Cineplex.

Làm Người hấp dẫn lắm, như là có ma lực hay cảm dỗ vậy, dù rằng cũng có đôi điều bất tiện. Đó là một trong những lối biến hình đầu tiên tôi có. Nhưng hồi ấy, khi thu phục ADN của các bạn trong hội Animorphs, tôi đã được phép. Tôi không vi phạm quy ước của người Andalite – rằng không được “tự tiện” thâm nạp ADN của những sinh vật nhạy cảm.

Nhưng lần này... chúng tôi phải làm bất cứ điều gì cần thiết, nhằm ngăn cản cuộc xâm lăng tàn bạo của Visser Một.

PHỤT!

Mắt cuống của tôi tụt vào đầu, những lọn tóc màu nâu đen mọc ra lòa xòa.

<Ax, bồ không biết là tóc vàng vui hơn à?> Marco cất giọng chọc ghẹo.

Tôi mặc kệ bạn ấy, cố tập trung để đứng thẳng lên khi hai cẳng chân Andalite biến thành cái ngực rộng. Tôi đã đứng trên hai chân loài người chắc khỏe, có thể chống đỡ được toàn thân.

Một trái tim Andalite bay bót vào tá túc trên vùng không gian zero. Trái còn lại còn uốn éo thành tim Người và bắt đầu đập khác đi. Lớp lông xanh da trời của tôi trở nên phẳng lì, rồi trở

sáng hơn màu da của Marco. Tôi lóng ngóng trông vào bộ đồ bay của phi công.
<Marco, nhanh nhanh lên,> Hoàng tử Jake thúc giục khi đã biến trở lại thành bọ chết.
Marco đóng cửa tủ đồ cất giấu người nữ phi công đã bị bất tỉnh, rồi hoàn hình. Rachel – trong hình hài nữ phi công an ninh vạm vỡ, tóc đỏ – nhẹ nhàng đẩy người đàn ông kia vào một tủ đồ khác.
Tôi cảm thấy gáy mình ngứa ngứa khi hai con bọ chết nhảy lên.
“Xong rồi chứ?” Tôi hỏi.
Giọng Cơ trưởng Felitti mà tôi vừa thâu nạp lên xuống không đều, nhấn chìm vẻ bồn chồn và bất an của tôi.
Rachel cười. “Tới luôn đi!”

7.

Chúng tôi hùng dũng đi qua đường băng.

“Rachel,” tôi nói nhỏ. “Đó là chiếc máy bay mà những người này có nhiệm vụ phải thực hiện chuyến bay thử.”

“Thì đã sao nào?” bạn ấy rít lên. “Những thợ bảo trì nghênh tiếp chúng ta chắc?”

“Một chiếc F-16D, máy bay ném bom hai chỗ ngồi. Điều khiển bằng máy tính, tôi tin vậy. Bạn đã được chuẩn bị để điều khiển chiếc máy bay này rồi phải không?”

“Ừm.”

Chúng tôi rảo bước nhanh qua hai người thợ sửa chữa. Mỉm cười. Chào. Rồi “ru ngủ” toán thợ. “Đi nào, đi nào!”

Rachel leo vào buồng lái, ngồi vào chỗ của phi công phụ. Tôi phóng vào chỗ dành cho phi công chính.

Khi chiếc phản lực mở hết công suất để chuẩn bị tăng tốc, đòi hỏi mỗi người chúng tôi phải ở vị trí giảm xóc đầy đủ nhất. Rất nhanh chóng, tôi và Rachel đã tự cột mình vào đai an toàn và dây dù. Chúng tôi đội mũ bảo hiểm có chứa mặt nạ oxy lên, rồi kiểm tra micrô vô tuyến để liên lạc với nhau khi máy bay rời khỏi mặt đất.

Tôi tựa cánh tay phải lên bộ phận tựa tay đặc biệt và nắm lấy tay cầm để chuyển tải mệnh lệnh cho máy tính của máy bay. Không cần sự trợ giúp của Rachel, phi công phụ của Không Lực Ấn Độ Quốc Gia hay của trạm kiểm soát mặt đất, tôi nạp năng lượng cho động cơ, điều khiển máy bay cất cánh.

Chẳng có gì khó khăn cả...

“Ui, hèn quá,” Rachel nói. Giọng bạn ấy qua micrô nghe xa lắc xa lơ, dù đang ngồi cách tôi không đầy hai tấc.

“Quá may ấy chứ. Tôi sợ phần còn lại của nhiệm vụ không được trôi chảy như thế này đâu.”

“Bồ quả là một anh chàng bi quan.”

“Không phải! Tôi là một người thực tế.”

Lúc này chúng ta chỉ còn chưa tới hai tiếng để tới đích đến được mô tả trong bức điện liên hành tinh của bọn Yeerk.

Và trở ngại đầu tiên là tôi không thể hoàn hình trong bộ đồ này mà không xé rách nó thành từng mảnh. Điều này rất có thể là nguyên nhân gây ra cái chết tức khắc cho tôi.

Còn với Rachel – dù có thể hoàn hình trong không gian chật chội của bộ đồ phi công, nhưng bạn ấy cũng khó mà điều khiển nổi chiếc máy bay kiểm-soátbằng-vitính với tốc độ kinh người.

Tôi không chắc bạn ấy có thể làm được điều ấy, cho dù là có “thần kinh thép” đi chăng nữa...

Lúc này Rachel đang cười toe bằng nét mặt của nữ phi công Michele Leary, nhưng nỗi phẫn khích rờ dại ẩn đằng sau gương mặt đó đích thực là của Rachel, không thể khác được.

Trở ngại thứ hai: theo thông tin chúng tôi bắt được từ bọn Yeerk, thì chỉ còn chưa tới năm tiếng nữa là sự kiện mang tên *Giai đoạn Một của Chiến dịch 9466* sẽ diễn ra. Chúng tôi sắp hết thời gian rồi.

Bất ngờ tín hiệu vô tuyến vang lên...

“*Đây là Trạm Điều khiển Mặt đất. Cơ trưởng Felitti, anh đã cất cánh sớm hơn lịch trình năm phút và hiện đã bay khỏi lộ trình dành cho chuyến bay thử nghiệm. Hãy quay lại ngay lập tức để phối hợp. Chúng tôi nhắc lại, hãy quay lại để nhận lệnh...*”

“Bồ hồi hộp hả, Ax?”

“Những tình thế tôi đã từng trải qua ít căng thẳng hơn thế này nhiều,” tôi thừa nhận.

Và rồi...

“*Đây là Trạm Điều khiển Mặt đất. Cho dù các anh là ai, hãy quay lại căn cứ ngay lập tức. Nếu không đổi hướng, bắt buộc chúng tôi phải bắn hạ. Nhắc lại, anh sẽ bị bắn hạ...*”

Đột nhiên, trên màn hình radar... xuất hiện hai máy bay phản lực đuổi theo chúng tôi.

“Có lẽ họ đã tìm ra các phi công thật,” Rachel nhận định, “và cả đội bảo trì.”

Không còn cách nào khác.

Máy bay ném bom F16 có thể đạt vận tốc tối đa là một ngàn ba trăm năm mươi dặm một giờ. Tuy nhiên, cũng không cần thiết phải phóng tới tốc độ đó. Tôi chỉ cần tăng tốc hơi vượt quá Mach 1^(*) là ổn rồi...

“Chú ý, Rachel!”

Thoắt cái, chúng tôi đã cắt đuôi đám truy đuổi.

“Hô hô! Tuyệt lắm, Ax. Bá cháy luôn, mặc dù con người của mình muốn lòi ngược ra đằng sau đầu rồi.” Rachel cất giọng khoái chí.

Tôi kiểm tra Hoàng tử Jake và các bạn khác. Những lốt bọ chết bảo vệ các bạn ấy không bị ảnh hưởng bởi tốc độ cao. Xem ra điều này khiến Marco có vẻ thất vọng, vì không được hưởng cảm giác mạnh như khi được chơi trò cưỡi Quái Vật Biển ở Lâm Viên.

Nguyên văn lời bạn ấy là thế này: <Thiệt chán chết đi được. Có phải là tui đang ở trong một chiếc F-16D không vậy? Sao tui chẳng cảm thấy cái quái gì hết. Phi cơ phản lực gì mà êm ru bà rù, trong khi cuộc đời tui toàn những cảm giác kinh thiên động địa không hà!>

Chúng tôi tiếp tục bay.

So với các loại phi cơ do những con người Trái đất chế tạo ra, thì chiếc F-16D này thuộc hàng “ngoại hạng”.

Cuối cùng...

“Rachel, chúng ta cần phải phối hợp. Hãy để mắt tới...”

“Mình thấy cái gì đó, Ax!” Rachel ngắt ngang lời tôi.

“Bạn cũng thấy à?” Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

“Ừa... mình thấy... Trời đất! Nó... nó bự to khổng lồ. Hay, nhiều khả năng nó là tàu sân bay.”

“Đó là chiếc *USS Geogre Washington*,” tôi đọc.

“Còn những con tàu xung quanh nó kia là gì vậy?”

“Có lẽ phải hỏi Hoàng tử Jake.”

<Chiếc *USS Geogre Washington*.> Marco lên giọng cắt ngang. <Ái chà, bỗng nhiên khái niệm cướp biển lại vụt qua đầu tui. Tàu sân bay của con người đã bị bọn Yeerk cướp rồi...>

<Chúng ta không biết việc gì đang diễn ra,> Hoàng tử Jake nói. <Những con tàu quanh nó, Ax à, mình nghĩ chúng cũng thuộc phiên chế chiến đấu của tàu sân bay. Chắc chắn đó là những phương tiện gieo rắc sự hủy diệt. Đại loại như tàu phóng tên lửa đạn đạo và tàu chiến...>

<Cả tàu ngầm hạt nhân nữa chứ?> Tobias chen vào.

<Ít nhất phải có một tàu chở nhiên liệu và cung cấp đồ quân trang quân dụng.> Marco suy đoán.

^{*}Mach (có số theo sau): đơn vị Mach – tỉ lệ giữa tốc độ máy bay với tốc độ âm thanh. Ví dụ Mach 1 là bằng vận tốc âm thanh; Mach 2 là gấp đôi vận tốc âm thanh.

8.

“Ax! Nhìn màn radar kìa! Chúng nhận ra tụi mình rồi!” Rachel kêu lên.

“Đúng vậy! Tôi chắc chắn hệ thống theo dõi, phòng thủ của tàu sân bay đủ tinh vi để phát hiện ra chiếc F-16D của Không Lực An Ninh Quốc Gia đang bay trên không phận của mình.”

<Ax, có chuyện gì vậy?> Hoàng tử Jake lo lắng hỏi. <“Tai” bọ chét của mình chẳng lấy gì làm tốt lắm, bồ biết rồi đó.>

<Chúng ta đã bị chiếc *USS Geogre Washington* định vị,> tôi bảo bạn ấy. <Còn lúc này chúng ta là mục tiêu truy cản của hai máy bay phản lực của không quân...>

“Là mục tiêu bắn hạ thì có!” Rachel chỉnh lại. “Khi vượt mất chúng ta, cái đám truy cản đó đã liên lạc và thông báo cho chiếc *USS Geogre Washington*.”

<Có giải pháp gì không?> Hoàng tử Jake hỏi.

<Em chả có giải pháp gì hết,> Rachel rầu rĩ nói bằng giọng truyền. May phước là lối biến hình người này giúp cho cả hai chúng tôi sử dụng được cả hai cách thông tin, vừa bằng âm thanh miệng, vừa bằng cách truyền ý nghĩ. <Anh Jake, tàu sân bay sẽ phá quân đuổi theo chúng ta. Chiếc phi cơ này thua rồi.>

Nửa giây im lặng. Bỗng...

<Ax! Lái vượt lên trước tàu sân bay đi. Ráng nương theo hướng di chuyển của nó và đáp xuống. Nếu tụi mình nhảy khỏi đây mà còn sống, thì cả bọn sẽ leo lên tàu khi nó lại gần.>

<Có lẽ tụi mình bắt đầu hoàn hình một hai giây trước khi va chạm,> Cassie nói. <Chúng ta sẽ làm được...>

<Hoặc không làm được,> Marco nói giọng nghiêm nghị. <Ồi, tôi chẳng dám nói là sẽ rất vui đâu...>

Chẳng còn cách nào khác.

Tôi bỏ qua những lời bàn tán của các bạn và đẩy máy bay tới tốc độ tối đa. Tôi cố tập trung để vượt qua tàu sân bay và ráng bay trước hai chiếc truy đuổi, lúc này đã từng chấp xuất hiện trở lại. Tôi buộc phải thực hiện một việc liều lĩnh vô cùng.

Rachel và tôi – chở theo Hoàng tử Jake và các bạn khác đang trong lối bọ chét – không chỉ đơn giản là thoát ra khỏi máy bay, mà còn không được để bị thấy hay bị bắt dưới dạng Người. Lối hình biến hai phi công thuộc Không Lực An Ninh Quốc Gia của tôi và Rachel đã bị lộ rồi...

Chúng tôi buộc phải hạ xuống cùng với máy bay. Nhưng làm thế nào để “thả” nó xuống, với tất cả phi hành đoàn và hành khách vẫn còn sống ở bên trong?

Một cú chúc mũi sẽ giết tất cả ngay lập tức.

Thôi được. Phải đâm bụng xuống vậy. Để có được hiệu quả tốt nhất, tôi cần phải khống chế và điều khiển quá trình máy bay rớt. Sức cản của không khí sẽ cà vào, xé rách máy bay ra từng mảnh, nhưng Rachel và tôi, cùng các bạn khác, vẫn có thể có cơ hội sống sót.

Khi đã bay phía trước tàu sân bay được vài dặm, tôi bắt đầu hạ tốc độ.

“Ax, sao bồ lại giảm tốc độ?!” Rachel hét lên.

“Nếu máy bay dừng nước ở tốc độ cao, chúng ta sẽ chết trong vòng vài giây. Nếu nó dừng với động cơ đã được điều chỉnh thì...”

“Cả đám tụi mình cũng sẽ chết trong vòng vài giây chứ gì!” Rachel hốt ngang.

Tôi chuẩn bị tư thế. Cú va chạm sẽ dữ dội lắm đây.

Tôi là đầy tớ của nhân dân...

Tiếng ồn... kinh khiếp...

Tôi là đầy tớ của hoàng tử của tôi...

Và rồi...

Tôi là đầy tớ của danh dự...

Chúng tôi lao xuống! Những bọt khí vỡ òa ngay tức khắc. Vụn máy bay gãy văng tứ tung. Nước biển lạnh ngắt ào rồ rồ vào buồng lái, khiến tôi và Rachel ướt nhem. Tất cả các thứ, ngoại trừ nỗi sợ khiếp vía, đều nhòa đi.

Tuyệt vọng, tôi cố hoàn hình trong bộ đồ bây giờ đã trở nên vô dụng.

Trong cơn hoảng loạn, với sức nước vả dùng dùng vào người, trong khi những ngón tay lạnh ngắt rắng cử động, tự tháo mình ra khỏi đai an toàn và dây dù, những thứ đã cứu sống tôi... Tôi bắt đầu ngộp thở!

Andalite không ưa không gian tù túng. Cả con Người cũng không thích khi mà sự chật chội có thể giết họ.

Phải chi cái đuôi tôi hiện ra trước... Nếu có lưỡi dao đuôi tôi sẽ tự giải thoát mình ra khỏi bộ trang phục ngột ngạt này...

Tôi quẫy đạp. Hóp hóp không khí. Nuốt chửng nước muối. Quá chậm. Tôi bắt đầu hoàn hình giữa biển khơi lạnh băng, tối sầm...

Oap! Oap!

Xong! Tôi đã tự do – đã là người Andaliterồi.

Tôi vùng vẫy ngoi lên mặt nước, cuống cuồng tìm kiếm bạn bè trong mớ mảnh vỡ máy bay. Các bạn ấy hồi nãy vẫn còn bám trên cơ thể tôi và Rachel. Giờ họ ở đâu rồi?!

Kìa kìa! Rachel đang trên đà trở thành mòng biển, cánh tay vẫn là tay Người vẫy vẫy. Tobias sắp trở lại dạng điều hâu.

<Hoàng tử Jake!> Ô, bạn ấy chỉ ở cách tôi có vài mét...

“Ax, bồ làm giỏi lắm. Mình thấy Marco rồi.”

“Ax ngố! Bồ đã thực hiện một vụ đáp máy bay tuyệt nhất thế kỷ!”

“Jake, mình đang ở bên trái bồ nè.” Cassie đánh tiếng.

Tất cả chúng tôi còn sống. Lại thêm một sự kiện quá may mắn.

“Biến thành mòng biển nào!” Hoàng tử Jake hô. “Mau lên, trước khi có người trên bờ thấy chúng ta qua ống nhòm. Sau đó... thẳng tiến tới tàu sân bay!”

9.

<Chao! Khổng lồ thật,> Cassie trầm trồ. <Nó bự ghê... bự như không thể tồn tại được.> <Nó thuộc cấp Nimitz – loại tàu chiến lớn nhất thế giới do công ty đóng tàu Newport News ở bang Virginia sản xuất...>

<Anh Jake?> Rachel nghiêng cái đầu mòng biển, làu bàu. <Anh có đang ngủ mớ không vậy?> Sáu con mòng biển đáp xuống gần cây cột radar lồi ra từ “hòn đảo” *USS George Washington*. Bên dưới chúng tôi, trên boong tàu, gần ba mươi máy bay đang đậu riêng lẻ hoặc được giăng néo lại với nhau.

Marcò sà tới ướn Rachel. Bạn ấy liền bay xồ đi.

<Rachel! Đừng có làm một nàng mòng biển bần gắt như thế chứ. Hồng đẹp chút nào. Tất cả những thông tin bí mật về tàu sân bay, hay phi cơ chiến đấu, mà tên Jake kia xổ ra đều là những điều có thể cứu mạng tụi mình đấy.>

<Marco nói đúng,> tôi nhất trí. <Hoàng tử Jake, bạn có thể nhớ thêm điều gì nữa về tàu sân bay này không?>

<Ừm... thế này nha, đời Nimitz đầu tiên được triển khai vào năm 1975...>

Nếu Marco đang ở dạng người thì thế nào bạn ấy cũng nhượng mày lên chọc Rachel cho coi. Tôi cũng rành cách biểu lộ của con người lắm đó. Họ rất hay sử dụng các động tác để diễn đạt cảm xúc...

<Chiều xài xấp xỉ ba mươi lăm kilômét. Chiều rộng cỡ hơn bảy kilômét rưỡi. Khu vực máy bay, trên boong chính... ừm... rộng gần năm héc-ta.>

<Ui trời, bạn hiền,> Marco khuyến khích. <Còn gì nữa không?>

<Tốc độ là hơn ba mươi hải lý – đầu vào khoảng ba mươi bốn dặm rưỡi một giờ.>

<Còn có thêm nhiều máy bay ở tầng dưới nữa kìa,> Marco chỉ ra. <Ở phần boong nhà chứa máy bay í.>

<Loại gì vậy?>

<Nhìn xuống kìa. Đủ loại. Tùy thuộc vào mục đích chiếc *USS George Washington* ở đây để làm gì. Để mình đoán coi. Chắc chắn có vài chiếc Ong Bắp Cày F/A-18C, rồi Thợ Săn EA-6B, cả Báo Đen F-14D nữa. Có bốn dàn phóng máy bay và bốn thang máy cho máy bay lên xuống.>

<Còn nhân sự?> Tobias hỏi.

<Tổng cộng tất cả khoảng chừng từ năm tới sáu ngàn. Nhưng ngày nay hiếm khi đông tới mức đó. Thường thì có cắt giảm.>

<Cái gì làm cho nó đi được?> Rachel hỏi.

Rõ ràng mối quan tâm của bạn ấy đã bị chạm nọc. Tất cả những gì to lớn, đồ sộ, có sức tàn phá đều lôi cuốn sự chú ý của Rachel.

<Hai khoang phản ứng hạt nhân. Bốn động cơ chính. Những tua- bin gài số bằng hơi nước. Bốn cầu thang. Bốn chân vịt. Có nhiều thứ nữa anh không biết.>

<À hả.>

<Còn sự trang bị vũ khí?>

<Nói chung, đây là hệ thống tên lửa Chim Sẻ Biển của NATO. Gồm hai bộ phóng, mỗi bộ phóng được tám hỏa tiễn một lúc. Mình nghĩ chiếc *USS George Washington* có bốn hệ thống Vũ Khí Ngầm Bên Trong.>

<Ồ,> Cassie thốt lên.

<Mục đích chính của các tàu sân bay phần lớn là nhằm tạo ra cái gọi là “bộ mặt tiền”. Đó là phần rất quan trọng trong toàn bộ bức tranh, dù là ở thời bình hay thời chiến.>

<Đúng vậy,> Tobias tán thành.

Tôi nghi là thông tin này không gây ấn tượng cho Cassie như là đối với những người còn lại chúng tôi.

<Những Người trên tàu mặc các loại đồng phục khác nhau,> tôi nhận xét.

<Phải rồi,> Tobias giải thích. <Họ bao gồm hải quân, không quân và lính tàu ngầm.>

<Thế, những loại áo khoácmàu sắc khác nhau là sao?> Rachel thắc mắc. <Màu đỏ không đến

nổi nào.>

Hoàng tử Jake nghiêng người tránh một cơn gió. <Đó là nhân sự trên boong chính. Màu sắc khác nhau biểu hiện những vai trò nhiệm vụ khác nhau. Áo khoác đó được gọi là áo phao, mặc cùng với áo thun cổ chui bên trong. Mình chắc chắn những người mặc áo đỏ là đội trực vớt, cứu hộ và tháo gỡ bom mìn.>

<Hèn chi mà Rachel thích màu đỏ,> Marco méo mó.

<Vây những người mặc áo vàng và xanh lá cây thì sao?> Tôi hỏi.

<Mình hổng rành lắm...> Hoàng tử Jake thú nhận. <Không biết chuyện này sẽ ra sao, nhưng chắc chắn một điều là tất cả tụi mình phải hết sức cảnh giác. Hãy mở to mắt và căng tai ra. Tàu sân bay là cả một xã hội có tổ chức cao. Bất cứ ai đi lạc hay sai vị trí đều có thể bị truy tố. Không có thủy thủ nào léo hánh tới phòng riêng của phi công, không binh nhì nào được phép có mặt ở trụ sở chỉ huy.>

<Điều đó có nghĩa là nếu chúng ta là người thì phải thực hiện nhuần nhuyễn phần việc của mình.>

<Đúng. Không được lo ra. Không được thỉnh thoảng lỉnh vào căn- tin, Ax ngố à.>Marco lên giọng nhắc nhở.

<Không hề chi,> tôi khó nhọc đáp.

<Và phải gắn bó, phối hợp với những người mặc đồng phục giống mình,> Hoàng tử Jake tiếp.

<Nếu bồ biến hình thành anh chàng đội nón bảo hiểm trùm kín mặt, vậy tốt nhất bồ phải đi kèm những người ở khu vực máy bay.>

<Nhưng nếu có thể, cố đừng biến hình Người,> Cassie xầm xì.

<Ừ,> Hoàng tử Jake đồng ý.

<Còn một điều nữa cần ghi nhớ,> tôi nêu rõ. <Không Lực An Ninh Quốc Gia đã biết tin một chiếc máy bay phản lực của họ vừa rơi vào phạm vi quan sát của tàu sân bay. Họ sẽ phái lực lượng điều tra tới hiện trường. Ngoài ra chắc chắn trên tàu sân bay đã có bọn Yeerk trà trộn vào, và chúng sẽ tăng cường hơn nữa những biện pháp an ninh.>

<Ý bồ nói rằng, đây là nhiệm vụ khó khăn nguy hiểm nhất từ trước tới nay chứ gì?> Marco hỏi. À đây là lại một câu hỏi tu từ nữa...

Dù sao tôi cũng trả lời bạn ấy. <Đúng, tôi nghĩ vậy.>

10.

<Jake, chắc chắn có cái gì đó đang diễn ra.> Marco hướng sự chú ý của chúng tôi tới khoảnh boong chính.

Đúng là có chuyện rồi...

<Cứ như chúng đang chuẩn bị làm lễ kỉ niệm gì đó,> Cassie nhận định. <Rất nhiều thủy thủ mặc đồng phục trắng. Nhìn rất là nghiêm trang, lịch duyệt....>

<Có thể là đang đợt thanh tra chẳng?> Hoàng tử Jake tự hỏi. <Ồ không. Nhìn kìa, chúng đang chuẩn bị cho máy bay đáp xuống. Ai đó sắp tới tàu sân bay.>

<Tui đoán tên hắc đồng nghĩa với sự rầy rà,> Marco la lớn hầu át tiếng PHẠCH PHẠCH PHẠCH của chiếc trực thăng vận tải đang tới.

<Một thứ gắn liền với Chiến dịch 9466?> Tobias thắc mắc.

Chúng tôi nhìn trântràng vào đám thủy thủ thao việc của chiếc *USS George Washington*. Họ nhíp nhàng phối hợp giúp chiếc trực thăng đáp xuống.

Lát sau, vài sĩ quan hải quân từ trực thăng hiện ra. Theo lời Hoàng tử Jake thì một trong số họ là đô đốc – vị chỉ huy cao nhất của tàu sân bay – mà gọi theo Marco là “miếng phở mát lớn”.

Và rồi, tôi thấy trong đoàn tháp tùng đô đốc có một người mà nếu như mọi sự bình thường, hẳn sẽ không được phép có mặt ở đây. Hẳn cũng mặc đồng phục hải quân như những đồng nghiệp của mình. Nhưng tôi nhận ra hẳn liền.

<Hoàng tử Jake.>

<Mình thấy hẳn rồi, Ax. Lão Chapman.>

<Bồ đúng đó, Marco. Đó là cái tên gây phiền toái nhất.>

Chúng tôi chăm chú nhìn vị đô đốc, cơ trưởng và đoàn tùy tùng đi xuống boong bên dưới.

Lão Chapman cũng đi cùng với họ.

<Nào,> Hoàng tử Jake hô. <Chúng ta xuống dưới mau. Theo mình!>

<Ui da, tui ui ui...!>

<Marco. Làm ơn làm phước ngậm miệng lại đi,> Rachel quát rồi bay theo Hoàng tử Jake.

<Tobias, bồ mà mê nổi bà chằn đó chắc chắn bồ là ông thánh rồi.> Marco ỉ ôi.

<Thôi thôi, bỏ qua đi mà,> Hoàng tử Jake nhắc nhở. <Nào mấy bồ, hãy làm như mòng biển nha. Quay vòng, sà xuống, lượn. Rồi lần lượt theo mình chui vào vô ống thông khí. Mở to mắt ra nha.>

<Ồ. Một phi vụ hấp dẫn quá ha.> Tobias phàn nàn.

Tôi bay theo các bạn. Gió làm chúng tôi khó nhào lộn hay lướt đúng kiểu mòng biển. Nhưng những người đàn ông và phụ nữ trên tàu sân bay đang bận bịu với những việc quan trọng khác, chẳng hơi đâu lưu tâm tới đám mòng biển đang la oe oe, và ngả nghiêng bạt đi vì gió biển.

Vì vậy từng đứa một, chúng tôi lao xuống, xuyên qua cầu trượt và tới ngay boong bên dưới – đường hầm hay còn gọi là boong 03.

Khi đã ở trong lòng tàu sân bay, không còn ở ngoài trời lồng lộng nữa, sáu con mòng biển tụi tôi gây náo loạn liền.

“Cẩn thận nha! Có tụi chim điên!”

Một thủy thủ nghiêng chúi đầu xuống và giơ cánh tay lên chống đỡ.

<Đi theo mình nào!> Hoàng tử Jake ra lệnh. <Chúng ta phải trốn khỏi họ và hoàn hình thôi!>

Cuộc đuổi bắt lập tức diễn ra!

Vút!

Cánh trái tôi quệt mạnh vào thành hành lang hẹp tí và mái trần thấp.

<Đã quá!> Rachel húng chí la.

<Ừa, bồ là một con mòng biển khủng hết biết. Coi chừng rớt và bị chiên giòn đó,> Marco lèo nhèo.

Vút!

Tôi ráng vẫy cánh để lên cao. Không có không khí tươi mát. Không có luồng khí nóng, không có thang nâng. Dâng lên cao thật là khó nhọc...

Lại xuống nữa! Xuống một dãy hàng cầu thang dốc đến độ không khác gì cái thang dựng đứng. Không cách chi bay đầu đi trước được. Vậy là quay bàn chân xuống trước, tới đôi cánh run rẩy giữ cho thân ở trên cao đừng rơi nhào xuống đất...

<Oa!>

Tôi điều chỉnh sai khoảng cách giữa cơ thể với sàn nhà đang dâng lên vun vút. Tôi cố ráng duỗi chân ra, hầu giữ thăng bằng ở trên không. Coi bộ cố gắng của tôi là vô ích...

<Xuống tiếp!> Hoàng tử Jake ra lệnh.

Chúng tôi đã xuống đến boong thứ ba, còn hai boong nữa là tới khoang chứa máy bay chính. Trời, có rất nhiều thủy thủ đang túa ra! Ở đằng sau, từ trên boong, từ đủ mọi hướng, trượt xuống các dàn thang, lao về phía chúng tôi. Còi báo động rúc ầm ỉ!

<Nhanh lên, phải chạy khỏi chúng trước khi tụi mình làm điều rồ dại nào đó, như là đâm vào máy điều hòa nhiệt độ chẳng hạn!> Marco kêu toáng lên.

<Hoặc ị ra!>

<Vào đây.>

Một cánh cửa mở toang trước mắt tôi! Có lẽ đáp xuống và hoàn hình được đây.

“Đóng cửa! Nhốt chúng lại mau!”

<Ra! Ra gấp!>

Rõ ràng bưu điện của tàu sân bay không phải là chỗ an toàn cho mòng biển.

<Jake ơi, mình bị quét rồi!>

Chúng tôi quỳnh quít đập cánh qua những máy phát điện dùng trong trường hợp khẩn cấp. Qua dây điện thoại vệ tinh nhân tạo. Rủi thay, có một số người đang sử dụng điện thoại. Vài người la bai bai. Cuối cùng...

<Khu giặt ủi. Vô đó mau!>

Vụng về, sáu con mòng biển tụi tôi lao vào khu giặt giũ của tàu sân bay. Nơi này rộng mênh mông, nóng hổi và đầy hơi nước.

Trừ những thủy thủ đang tỉ mẩn đưa hàng đồng quần áo bắn vào chuỗi máy giặt khổng lồ, còn thì ở cuối phòng trống trơn.

Hoàng tử Jake không cần phải ra lệnh cho chúng tôi làm gì.

11.

Chúng tôi hoàn hình đằng sau những máy giặt công nghiệp. Và rồi...

Phập!

Viên thủy thủ ở bên cổ máy giặt không bao giờ biết cái gì phang mình. Nhẹ nhàng, Marco đặt anh ta nằm ngay ngắn trên sàn, dưới gầm chiếc bàn dài, và nhét một tấm mền gấp dưới đầu anh ta.

Tôi quyết định biến hình thành viên phi công. Một hình thể nam giới trưởng thành là lối hình biến thuận tiện cho mục đích của tôi. Và kiến thức về kỹ thuật của riêng tôi cũng giúp nhiều lắm.

Các bạn Animorphs sẽ chui hết vào túi quần tôi trong lối gián. Sau khi tôi mượn một bộ đồ, phòng giặt cũng chẳng vơi đi chút nào.

"A, cuộc đời huy hoàng của người lính," Marco vừa biến hình vừa ngâm nga, mắt không rời cánh cửa.

<Không tệ hơn cuộc sống của những thủy thủ ở trên boong tàu sân bay này.> Tobias nói.

<Những người ở trên boong chính có bốn phần vô cùng nguy hiểm, và vì thế họ được trả lương hậu hĩnh vào bậc nhất trong số những người làm việc ngoài khơi.>

<Ờ, tui cũng định nói vậy đó,> Marco giờ đã ở trong lối gián nhấn mạnh. <Thế bồ được cái gì khi liều mạng mình? Chẳng gì cả.>

<Thế còn sự hài lòng vì đã bảo vệ tự do của loài người thì sao?> Cassie hỏi.

<Ừm, có chút chút...>

So với những người Andalite khác, tôi đã trở thành chuyên gia về việc mặc quần áo (da nhân tạo) của loài người – mặc dù tôi vẫn chưa hiểu và không thích chúng cho lắm...

Để các bạn vào túi xong xuôi, tôi đang cẩn thận mở cửa và bước trở ra hành lang hẹp.

<Ax, bồ đi tìm lão Chapman đi.>

<Được, thưa Hoàng tử.>

Theo Hoàng tử Jake, nguồn nhân lực của tàu sân bay có thể lên tới sáu ngàn người. Điều này khiến sự xuất hiện của tôi ít có nguy cơ bị phát hiện – miễn là tôi đừng làm gì gây chú ý.

Tuy nhiên, do kích thước khổng lồ của tàu sân bay cộng với sự ngõ ngàng, không rành đường đi nước bước của tôi, thật khó mà tìm được lão Chapman trước khi kế hoạch quỷ quái của bọn Yeerk diễn ra.

Tôi bước từng bước thông thả.

Tàu sân bay quả là một nơi khiến tôi thật sự bối rối. Nó có những lối đi hẹp và dài, lát gạch xám y hệt nhau. Và về mặt nào đó, chúng rất nguy hiểm. Dọc theo những lối đi, tại những khoảng nghỉ, luôn có những ngưỡng cửa bằng thép xây cao lên.

Hoàng tử Jake bảo tôi rằng chúng được gọi là "khoen đầu gối". Nếu tôi bước đi không cẩn thận mà vấp vào chúng, nguy cơ bị phát hiện và bị bắt của tôi sẽ rất cao.

Cho đến lúc này tôi vẫn có thể tự hào rằng mình chưa trượt ngã lần nào.

Còn một điều lạ nữa. Hầu hết các khu vực trên tàu sân bay đều nhận ánh sáng bất tự nhiên. Bầu trời và biển dường như ở tận đâu tận đâu, cách xa lắm. Đối với người Andalite thì kiểu thiết kế của cấu trúc này không thể chấp nhận được, nhất là đối với tàu thuyền mà người ta sống ở đó một thời gian dài.

Tôi bước đi, chốc chốc lại tránh sang bên cho những nhân vật cấp cao đi qua, ráng nhong tai lên hầu nghe thủng những mẩu đàm thoại bập bõm của họ.

Và rồi... *Bingo* – theo cách nói của Marco – tôi đã nghe được vài điều quan trọng.

"Đô đốc Carrington... khoang chứa máy bay..."

<Hoàng tử Jake? Tôi cần tìm khoang chứa máy bay.>

Theo sự chỉ dẫn bằng giọng truyền của Hoàng tử Jake, tôi tìm đường trở lại khoang chứa máy bay khổng lồ.

Tới nơi, tôi lảng lảng nhập vào đám đông những sĩ quan đang tụ tập quanh một chiếc phản lực, cố không gây sự chú ý. Hy vọng những người trên chiếc tàu sân bay *USS George Washington* này

tướng tôi thuộc đơn vị hộ tống Đô đốc Carrington, còn đội cận vệ của ông ta lại nghĩ tôi là cấp dưới trực tiếp của cơ trưởng nào đó ở tàu sân bay.

Tôi nhận ra lão Chapman đang ở bên cạnh vị đô đốc. Hừm, gã đầu lĩnh của nhóm Chia Sẻ này sao ở đâu cũng có mặt lão thò tới vậy kìa.

Tôi nhích dần tới bên cạnh đô đốc.

“Cơ trưởng Plummer, sao chúng ta không tới phòng của tôi. Có một số vấn đề tôi muốn bàn thảo với ông và sĩ quan cao cấp của ông.” Vị đô đốc nói và nhìn lão Chapman mỉm cười rồi quay lại phía cơ trưởng.

“Tôi cùng đoàn tùy tùng của mình có đôi điều đặc biệt muốn cùng chia sẻ với ông. Ông biết đấy, cuộc sống ở giữa biển mới tẻ nhạt làm sao.”

“Trừ những lực lượng không quân đáp phản lực xuống sân trước cửa tôi.”

Có tiếng cười lịch sự đáp lại.

Tôi thông báo cho Hoàng tử Jake điểm đến mới của chúng tôi.

Marco cười. <Tui dám cá là Cơ trưởng Plummer đang tưởng tượng ra cảnh cụng ly whisky với ngài đô đốc.>

Tốp sĩ quan vẫn dần chỉ còn lại chừng mười người.

Cẩn thận, tôi theo họ trở lại boong 03, hay còn gọi là boong huyết mạch – tới chỗ Hoàng tử Jake gọi là “khu chớp bu” hoặc “trụ sở chỉ huy”.

Các sĩ quan dừng lại bên ngoài một cánh cửa. Tôi ngần ngừ. Không cách chi lọt vào đó mà không bị nhìn thấy hay bị bắt.

<Hoàng tử Jake, chúng ta cần ở bên trong nhưng...>

<Túm lấy hai đứa mình và nhét vào túi quần cơ trưởng mau đi, Ax. Hãy lại gần ổng. Ai vào bên trong phải giữ liên lạc với Ax và những đứa bên ngoài.>

Tôi sàng qua bên, thận trọng lấy ra hai người bạn của mình và bỏ tọt vào túi quần Cơ trưởng Plummer. Ông quay lại, trừng mắt giận dữ.

“Xin lỗi ngài.” Tôi lễ phép nói. “Tôi bị trượt chân.”

Đoạn tôi quảy quả lủi khỏi hành lang.

Khí chắc chắn cơ trưởng đã vào phòng Đô đốc Carrington, tôi quành trở lại hành lang lát gạch xanh da trời bây giờ vắng tanh. Tôi rón rén bước tới gần cánh cửa và lắng nghe...

<Ax,> Hoàng tử Jake báo tin. <Rachel và mình đã vào trong.>

Giác quan giác rất yếu, yếu hơn các giác quan của loài người nhiều. Nhưng với kinh nghiệm của mình, chúng tôi biết tận dụng những gì giác có một cách tốt nhất.

<Rồi, mình nghe... hình như tiếng rót nước. Chắc là những người trong phòng đang mở hộp hay một cái gì đó. Một vật khá lớn.>

<Đô đốc Carrington không cầm gì cả,> tôi đáp bằng giọng truyền.

<Có lẽ lính hầu của Đô đốc Carrington đang khiêng một vật xuống...>

Im lặng. Sau đó...

<Kỳ thật,> Rachel nôn nóng. <Mình rối trí quá, những giọng nói cao vút, nhanh dồn dập. Những hình bóng chuyển động...>

<Ax ngố! Chúng ta phải hành động thôi. Đô đốc Carrington là vật chủ của Yeerk.>

<Hoàng tử Jake! Món quà đó!>

<Ồ, đúng rồi.>

<Một vũng Yeerk xách tay.>

12.

<Ax, chúng ta phải chạy ra hoàn hình và khơi mào trận chiến trước khi Cơ trưởng Plummer bị Yeerk chui vào đầu!>

<Tôi nên...>

<Chúng ta mất cơ trưởng rồi!> Rachel la rần. <Nhưng, ối trời, em nghĩ chúng đang làm...> Nguy cấp rồi. Tôi vội lôi Marco, Tobias và Cassie ra khỏi túi và đặt các bạn ấy lên tường.

<Hoàn hình! Ngay!>

Trước tầm nhìn tròn vẹn của bất cứ ai bước vào hành lang, tôi bắt đầu hoàn hình. Trong vòng vài giây, hành lang đã hẹp lại càng chặt chẽ hơn. Hình hài những con Người, Andalite và điều hâu dính chùm nhum vào nhau.

“Cái gì...”

Hai thủy thủ từ đâu ủa vô, liền sừng lại cách chúng tôi vài mét, dòm thao láo. Miệng họ ngoác bạnh ra, lưng dựa tịt vào tường.

“Ô tuyệt.”

Cassie, với vẻ uyển chuyển của một chuyên gia biến hình, đang dần thành sói trước cả khi tôi hoàn hình xong.

“Xin các anh vui lòng đừng hoảng sợ...” Vừa nói tới đó thì cái miệng Người của bạn ấy biến mất.

“Mong các huynh thứ lỗi,” Marco bảo hai người lính thủy. “Cô bạn của tôi chỉ muốn thông báo rằng Cơ trưởng Plummer của các huynh đang gặp rắc rối. Chúng tôi không thể xoay sở...”

Hai thủy thủ ù té chạy khỏi hành lang.

Xoẹt! Xoẹt!

Lưỡi dao đuôi của tôi xé đứt ổ khóa thép. Chú khỉ đột – Marco liền quăng cả thân mình tông cửa.

Chúng tôi đã vào trong.

Từ một tủ chìm tí xíu ở trên bước tường đối diện... Một con cộp vùng Si-bêri phóng vù ra! Trong ánh nhập nhoạng của chiếc tủ, tôi thoáng thấy Rachel đang cố hoàn tất lột gấu xám.

“Andalite!” lão Chapman hét um, quay qua Đô đốc Carrington. “Visser Hai, nằm xuống!”

Nhưng gã đô đốc không làm theo. Thay vào đó hấn gơ hai cánh tay lên.

“Không Andalite nào có thể phá hỏng nhiệm vụ huy hoàng của Visser Một vĩ đại và người đầy tớ trung thành của ngài!” hấn thét.

<Mi nghĩ vậy hả?>

<Tobias, cẩn thận!>

“Tseeeeer!”

Một thằng tay sai của Đô đốc Carrington đổ xuống sàn, ôm lấy mặt, máu tuôn lênh láng qua các kẽ ngón tay.

Tiếp theo đó là sự hỗn độn.

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Tám tên trong trang phục hải quân là tui mượn xác. Hai sĩ quan khác nằm bất tỉnh vắt qua chiếc trường kỷ. Đám tùy tùng của đô đốc rõ ràng đã bị đầu độc.

Cơ trưởng Plummer bị vật bỏ lê bò còng trên cái bàn có vũng Yeerk xách tay. Quá trễ để cứu ông ấy, nhưng... tôi dang hai tay tóm lấy thành vũng và ...

Toẹt!

Tôi lật úp nó luôn! Chất lỏng lẩn bì bọp trên bàn, chảy xuống sàn nhà. Và trong dòng nước sền sệt ấy, có hai con sên Yeerk ngo ngoe.

<Ax, ráng lôi trận chiến ra ngoài hành lang đi!> Hoàng tử Jake ra lệnh bằng giọng truyền riêng.

<Ở trong đây chúng ta sẽ bị tàn sát hết!>

Tôi phóng ào qua vị cơ trưởng đang thở hào hển, tuôn ra hành lang. Nhìn lại tôi thấy Hoàng tử Jake, với vết đạn bắn trên lưng, đang ngoạm quai hàm quanh cổ tay một tên mượn xác, lẳng khẩu súng vắng đi, giật ngã tên Người xuống đất.

Tôi thấy Rachel nâng hai tên Mượn xác – Người mặc đồ hải quân như cầm búp bê vải, thấy Marco né viên đạn lẻ ra đã bắn thủng mặt mình rồi chồm lên tên bắn súng và vạt nó xuống. Có lẽ chúng tôi chỉ... cứu được vài người lính dưới quyền Cơ trưởng Plummer. Cần phải cách ly Đô đốc Carrington – Visser Hai ra. Phải bắt hắn làm con tin và đi khỏi trước khi hắn gọi chi viện.

Thình lình, tràn vào hành lang đằng sau tôi... là những lính hải quân và tàung gầm – họ vẫn còn tự do và đều có vũ khí cầm tay.

“Tiến lên!”

“Cái khỉ gì thế?”

Họ tới để giải cứu đô đốc và cơ trưởng của mình. Tới để giết những con thú điên và người ngoài hành tinh lông xanh da trời đang đe dọa mạng sống của họ.

Thật không thể thế được. Chúng tôi chẳng thể tự vệ – không thể bảo vệ mình khỏi những người lính đang làm bốn phận.

“Aaaahhh!”

Cassie tóm lấy mắt cá lão Chapman và lôi vào hành lang.

<Hoàng tử Jake, quân tiếp viện tới. Họ không phải bọn mượn xác. Chúng ta sẽ bị tiêu diệt!>

Hoàng tử Jake chồm lên tên mượn xác, gã cận vệ đến giờ vẫn làm tròn nhiệm vụ với vị đô đốc đang nổi khùng.

<Nào, mọi người, hãy ra khỏi đây. Mau!>

13.

Tôi chạy cong đuôi nhằm bút khỏi những thủy thủ. Cassie chạy theo sát gót.

<Vào đây!> tôi hét.

Những ngón tay Andalite yếu xù của tôi tóm lấy nắm đấm cửa và đẩy. Cả bọn chúng tôi cùng xông vào trong. Tôi nhào móng guốc sau ra đóng ập cửa lại.

Đây là một văn phòng, có bàn làm việc, máy vi tính và những tủ đựng hồ sơ. Một người đàn ông ngồi trên bàn phím.

Tuyệt. Là ai cũng được. Cần phải biến hình. Cần phải trở thành Joseph Feliti.

"Ai... cái gì thế?"

Phập!

<Anh ta không sao chứ?>

<Hừm, Cassie ơi,> tôi thở dài. <Chỉ xui thôi mà.>

Thật nhanh Cassie hoàn hình và giúp tôi lột quần áo của người lính. Cassie là người có tín ngưỡng mạnh mẽ. Bạn ấy thường sẵn sàng giúp đỡ cho công việc mau mắn.

Xong, tôi biến hình thành anh phi công. Trong khi tôi loay hoay mặc bộ đồ của anh binh nhì thì Cassie trở thành gián.

<Chúng ta làm gì bây giờ Ax? Đi đâu hả?>

Tôi ngâm nghĩ. Chợt một ý lóe lên. Hãy tới Trung tâm Thông tin Chiến trận. Hoàng tử Jake đã đề cập tới nó, bảo chúng tôi nó ở cùng boong với phòng riêng của Đô đốc Carrington.

Đó là trung tâm điều hành và kiểm soát hoạt động của tất cả các lực lượng chiến đấu – không quân, hải quân và tàu ngầm – của tàu sân bay. Cho dù lát nữa có biến cố gì xảy ra, chắc chắn sẽ xảy ra ở đó. Sẽ không còn lâu nữa đâu.

<Tôi có một ý này...> tôi bảo Cassie.

Sau khi chăm sóc anh binh nhì bằng mấy sợi băng dai và chiếc khăn tay bịt miệng, tôi bước ra ngoài hành lang.

Chà, bình lặng quá đổi. Xem ra bọn Yeerk đã vãn hồi trật tự, trả lại cho nơi này cái vẻ trang nghiêm của nó.

Tại các quảng nghỉ dọc theo hành lang, có nhiều lính gác trong tư thế cảnh giác cao độ. Họ mặc đồ hải quân nhưng rõ ràng không phải là Yeerk.

Khi đi qua hai binh nhì, tôi đồng tai nghe họ rù rì.

"Bob bảo đã trông thấy một con cạp. Còn LàVerle thì nói cô ta đã thấy một con nai lông xanh rất kỳ quặc. Giờ họ đang được thẩm vấn. Tôi chẳng hiểu cái quái quỷ gì xảy ra ở đây..."

Còn tôi thì ngay lập tức biết liền điều gì đang diễn ra. Chắc chắn Yeerk đang biến những nhân chứng xui xẻo thành bị-mượn-xác.

Tôi vẫn cầm cúi tìm đích đến, nơi nào đó ở boong này.

Sau mười phút đi hùng dũng, tôi thấy nó. Cửa đóng im ỉm, với hai lính tàungằm đứng canh. Nếu không có thẻ thông hành tôi đừng hòng đi vào.

Chợt cửa xịch mở! Một đại úy hải quân bước ra hành lang. À! Giấy thông hành của tôi đây rồi.

<Cassie, tôi chuẩn bị mai phục nữa,> tôi báo cho con gián trong túi mình biết.

<Cứ làm điều bồ thấy cần thiết.>

Tôi theo viên đại úy xuôi hành lang tới một phòng tắm nhỏ xíu rồi đánh ngất anh ta từ phía sau. Tôi đóng cửa lại hoàn hình, rồi hấp thụ và biến thành anh ta.

Tôi mặc bộ đồng phục của đại úy vào, Cassie vẫn an toàn trong túi. Tôi rời khỏi phòng tắm.

<Chúng ta sắp đi vào Trung tâm Thông tin Chiến trận,> tôi truyền giọng riêng.

Những người lính vũ trang gật đầu, bước qua một bên, nhường lối cho tôi vào.

Bên trong có Đô đốc Carrington – Visser Hai. Coi mời hẳn chẳng hề hấn gì sau cuộc giao tranh nho nhỏ hồi nãy. Cơ trưởng Plummer, giờ đã bị mượn xác, có lẽ đang đấu tranh dữ dội với con sên trong đầu. Và ở trong góc phòng, đang dòm láo liên... là lão Chapman.

Đô đốc và cơ trưởng đang đứng trước một màn hình radar, chăm chú theo dõi những chấm sáng.

“Thưa ngài, đột nhiên xuất hiện tên lửa tàu đối-tàu của Trung Quốc. Di chuyển nhanh... chờ chút...” giọng anh kỹ thuật viên nhát đi.

“Còn gì nữa?” Cơ trưởng Plummer nạt.

“Thưa ngài, lại một tên lửa nữa, cũng từ nguồn xuất phát tương tự. Tàu ngầm Trung Quốc... tôi nghĩ vậy...”

Tại sao giọng anh kỹ thuật viên có vẻ lúng túng thế? Hình như anh không tin điều mình trông thấy? Việc gì xảy ra vậy? Tôi có thể làm gì để ngăn cản nó đây...

Ba phút. Chỉ ba phút thôi là tin này sẽ được công bố trên vùng không gian zero. Rồi sẽ có một sự kiện quan trọng xảy ra.*Giai đoạn Một của Chiến dịch 9466.*

Nhưng cụ thể là gì...

<Cassie, Trung Quốc là ai?>

Từ nơi núp trong túi áo sơ mi của tôi, bạn ấy trả lời. <Trung Quốc à? Đó là một quốc gia, một dân tộc.>

<Họ có phải là kẻ thù của nước Mỹ?>

<Không phải đâu Ax. Có gì vậy? Nước Mỹ hiện không còn có kẻ thù sâu sắc nữa.>

<Ừm,> tôi nói <Sắp sửa có rồi.>

BÙM!

Lực nổ quăng tôi ngã chổng vó.

<Ax! Chuyện gì vậy?> Cassie la thất thanh.

Tôi vội đứng dậy, cố dựa vào một bàn phím lớn.

<Chúng ta bị bắn.>

Xung quanh tôi... Mọi diễn biến xảy ra quá nhanh. Tất cả mọi người tranh nhau nói một lúc!

“Boong chính, chuẩn bị cất cánh. Dàn phóng số một và số hai...” “... Chỉ huy các đơn vị không quân...”

“Thưa, đã sẵn sàng phóng...”

“Đài quan sát báo cáo...”

“... ACDS cho thấy...”

“Báo cáo thiệt hại!”

“Vài bồn nhiên liệu bốc cháy trên boong chính. Boong thứ hai và thứ ba thiệt hại không đáng kể. Dưới boong thứ tư không có dấu hiệu bị tàn phá.”

“Các lò phản ứng hạt nhân thì sao?”

“Vẫn hoạt động bình thường.”

“Thương vong và bị thương...”

“Những bác sĩ ghi nhận có năm trường hợp tử thương ở khoang chứa máy bay...”

<Ax, nói chuyện với mình đi!>

<Cassie, chúng ta đang chứng kiến sự dàn cảnh tinh vi. Bọn Yeerk vừa mới sách động cuộc Đại Chiến Thế Giới.>

14.

<Chúng ta cần phải làm cái gì đó.>

<Tôi e rằng đã quá trễ...>

<Ax! Rachel! Tất cả mọi người!>

<Hoàng tử Jake!>

Giọng truyền của bạn ấy nhỏ nhưng hiểu được.

<Ax, bồ đang ở đâu vậy? Bồ ổn chứ? Ai đang đi cùng với bồ?> <Hiện tôi ở Trung tâm Thông tin Chiến trận, có cơ trưởng và đô

đốc ở đây. Cassie đang ở bên cạnh tôi.>

Tôi báo cho Hoàng tử Jake nhận định của mình. Rất có khả năng, chúng tôi đang ở thời điểm khởi phát Thế Chiến III.

<Ax, mình không ở gần Trung tâm Thông tin Chiến trận. Tất cả là tùy bồ xử lý. Bồ có thể thu phục đô đốc hay cơ trưởng được không? Sau đó thu hồi mệnh lệnh. Phải gọi các máy bay trở lại...>

Làm sao tôi có thể làm được đây?!

<Tôi không nghĩ ra phải làm cách nào. Không vị chỉ huy nào muốn rời căn phòng này, và họ không bao giờ đi một mình...>

<Làm đi, Ax. Mình biết bồ sẽ tìm ra cách. Để mình ráng liên lạc với bọn kia rồi sẽ tiếp cận bồ và Cassie.>

<Hoàng tử Jake... > nhưng tôi biết bạn ấy đã vụt khỏi tầm nghe.

Tuyệt vọng hết biết!

Có bao nhiêu đàn ông và phụ nữ ở trong căn phòng điều hòa nhiệt độ tối này? – Họ mau mắn tuân lệnh, hồi hã đọc những dữ liệu trên màn hình, đánh giá thiệt hại, liên lạc với những tàu trong đội hình chiến đấu, nghĩ về gia đình...

Có bao nhiêu người lính dũng cảm biết mình bị lôi cuốn vào kế hoạch ma quỷ của những kẻ ngoài hành tinh với mưu đồ thôn tính Trái đất?

Đúng, tôi tuyệt vọng. Hoàng tử Jake đã ra mệnh lệnh trực tiếp. Nếu tôi không tìm ra cách thực hiện mệnh lệnh đó, thì chỉ trong vài tiếng ngắn ngủi nữa thôi, nước Mỹ và Trung Quốc sẽ nổ ra chiến tranh hạt nhân.

Đó là sự khởi đầu của một kết thúc vô cùng thảm khốc.

<Cassie, bình tĩnh. Sẽ có một tiếng động rất lớn. Một phát súng.>

<Ax!>

Biện pháp của tôi thật điên rồ. Phải chi Marco ở đây thế nào bạn ấy cũng bình luận như vậy. Khuấy động Trung tâm Thông tin Chiến trận, tạo ra sự hỗn loạn và tình trạng căng thẳng tột cùng khắp căn phòng, sẽ có cơ may thành công.

Hai lính thủy đánh bộ đứng canh bên trong phòng sẽ chú ý ngay bất cứ ai đứng trong hành lang. Tôi nhắm anh lính đứng bên trái cánh cửa đóng. Bất ngờ tôi chụp lấy cánh tay anh ta, giật lấy súng. Tôi vặn quay anh ta ra trước... và bắn vào chân Đô đốc Carrington.

Chỉ trúng phần mềm thôi, nhưng nó phục vụ cho mục đích của tôi.

Tôi bèn đẩy người lính đang choáng váng, giả bộ như vật lộn để giật khẩu súng của anh ta.

“Tên lính này đã bắn đô đốc!” Tôi hét ầm.

Im lặng. Tôi cảm thấy thương cảm cho người đàn ông bị mình vu oan. Khi ở trong lối hình biến Người, thật khó mà không cảm nhận nỗi đau của Người khác như nỗi đau của mình.

Tiếp đến, một quang cảnh rối loạn chưa từng thấy xảy ra...

Trong vòng hai giây, người lính vô tội đã bị hai lính thủy khác xô vật xuống sàn. Tiện đà hăng hái, họ nện anh ta ngất xỉu luôn. Cái này rủi cho anh ta nhưng mà cần thiết cho tôi.

Tôi thấy hai người quân y mặc áo cổ chui màu trắng xộc vào phòng, chạy đến quỳ xuống bên cạnh đô đốc.

“Tránh xa tao ra, đồ ngu!”

“Thưa Đô đốc Carrington, ngài nên để chúng tôi băng bó cho ngài.”
Với vẻ điều luyện và thành thạo nghiệp vụ chuyên môn, hai bác sĩ thấy vị đô đốc đang phản đối kịch liệt lên bằng ca và khiêng ra khỏi phòng.
Tôi bước theo chân họ.
Trong tình cảnh lộn xộn, chẳng ai hỏi tôi đi đâu và tại sao lại đi theo các nhân viên y tế và bệnh nhân tới bệnh thất.
“Thưa đô đốc, mong ngài yên lặng.”
Trong hành lang chật, vắng vẻ, tôi hoàn hình và bỏ Cassie ra khỏi túi. Tôi bảo bạn ấy tìm các bạn khác rồi tới phòng riêng của đô đốc. Và rồi...
Phập! Phập!
Hai cú ngã huỵch huỵch. Hai bác sĩ lăn đùng ra sàn. Đô đốc Carrington phóng xuống giữa hai cơ thể nằm sấp của họ.
Trước khi hấn kịp hô hoán hay tìm cách chuồn – hay nhận ra cô gái trẻ chạy lại từ hướng khác – tôi ụp tay lên miệng hấn và kéo mạnh vào một căn phòng nhỏ.
“Andalite,” hấn rít khi tôi thả tay ra. “Vậy mà tao cứ nghĩ Visser Một đã phóng đại quá mức về sự ghê tởm của ‘băng thảo khấu Andalite!’”
Phập!
Tôi nhanh chóng tháo nạp ADN của hấn và tráo quần áo...
Giấu cơ thể bất tỉnh của hai nhân viên y tế vào tủ chìm, khóa cửa phòng lại. Tôi quay về Trung tâm Thông tin Chiến trận. Cả cơ thể Người của tôi tràn ngập lượng adrenaline. Ráng ghìim nó xuống – tôi cần phải tỏ ra lạnh lùng và uy quyền.
Tôi mở cửa. Bước vào phòng.
“Cơ trưởng Plummer, hãy gọi các máy bay quay trở về.”
“Đô đốc Carrington?”
Tôi nhú mày, một biểu hiện thông thường của loài người, ngụ ý tầm quan trọng của sự việc và (hoặc) sự không hài lòng.
“Tôi bảo, hãy gọi máy bay về, Cơ trưởng Plummer. Đó là mệnh lệnh.”
“Thưa ngài, với tất cả sự kính trọng...” cơ trưởng cúi nhìn chỗ máu khô trên đùi tôi và quay sang lão Chapman. “Ngài cảm thấy khỏe chứ, thưa ngài?”
“Gọi-Máy-Bay-Lại. Nếu mi thích ta sẽ trao mi cho cấp chỉ huy...” Nhìn qua lão Chapman, tôi quát. “Còn mi, ta sẽ đem trao cho Visser Một như một kẻ phản bội.”
Mặt lão Chapman bỗng trắng bệch, bọt bọt ra. Lão gật đầu với cơ trưởng.
“Vâng, thưa đô đốc.”
“Ta sẽ gặp bọn mi trong tư thất của ta,” tôi chỉ thị. “Năm phút nữa.”
Tất cả mọi thứ đã theo đúng kế hoạch.

15.

“Thế còn...”

Cơ trưởng Plummer và lão Chapman có lý do chính đáng để ngạc nhiên. Bởi vì khi đến phòng riêng của Đô đốc Carrington, chúng không chỉ thấy Visser của chúng mà còn thấy cả một người Andalite nữa ...

Và cả cọp, khỉ đột, gấu xám, sói và cả chú điều hâu đuôi đỏ đang đậu hùng hổ trên kệ cao. SẦM!

Cửa đóng lại và nhốt chúng bên trong. Rachel còn đứng chặn cửa. Không có đường thoát. Người được quyền nói là tôi. Tôi nói với Visser Hai.

<Kế hoạch của mi tiêu ma rồi, Yeerk. Ít ra là bước đầu tiên đã thất bại. Máy bay đã được gọi về.>

Visser Hai cười khẩy. “Giỏi lắm Andalite. Bọn mi là đồ ranh ma, quái quỷ. Nhưng chẳng ăn nhằm gì đâu. Gọi máy bay về cũng chẳng ngăn cản được bước tiếp theo của Chiến dịch 9466.” Đến lúc này, tôi đã biết mục tiêu của tên Visser Hai. Nhưng tôi muốn nghe kế hoạch kinh khủng đó từ chính miệng hắn. Chúng tôi cần chi tiết.

<Hãy giải thích đi, Yeerk,> tôi hạch hỏi.

Im lặng, Visser Hai vẫn tiếp tục cười cợt.

<Ax, mình có thể móc con sên Yeerk ra khỏi đầu hắn.> Rachel giận dữ nói.

<Cám ơn Rachel. Nhưng điều đó không cần thiết.>

Hắn giả đò thờ dãi. “Tao nghĩ bọn mi nên kiên nhẫn đợi ắt sẽ thấy kế hoạch không chệ vào đâu được của tao bộc lộ như thế nào...”

Hắn khuyển vai, ưỡn ngực lên. Thật là cảnh tượng lố lăng: một người đàn ông gầy gò làm dáng trong bộ đồ lót.

<Tụi mình gặp một thằng hề điên,> Marco bình luận.

“Sự tình sẽ diễn ra thế này này,” gã đô đốc tiếp. “Bọn Người không bị Yeerk chui vào đầu ở trên tàu *USS George Washington* tin rằng mình bị Trung Quốc tấn công. Dĩ nhiên đó là láo toét. Nó sẽ trả đũa liền, bằng cách phái phi đội máy bay ném bom tới chỗ tàu ngầm Trung Quốc – con tàu bị quy trách nhiệm là thủ phạm gây hấn trước.”

“Tuyệt đấy chứ. Lũ Andalitetụi bay đã phá hỏng giai đoạn đó của kế hoạch. Nếu đội máy bay phóng tới tàu ngầm, tức thì Mỹ bị coi là kẻ cà khía trước. Và đương nhiên, chỉ huy tàu Trung Quốc sẽ đánh trả. Vỡ hiểu lầm khủng khiếp này sẽ dẫn đến sự hiểu lầm tai hại kia.”

Visser Hai ngừng lại và cười với đám lâu la. Tôi không thể không nhận ra sự biểu cảm của chúng có vẻ cảnh giác.

“Tuy kế hoạch hay ho ấy đã bị cản trở. Nhưng trong vòng chưa tới hai tiếng đồng hồ nữa,”

Visser Hai tiếp, “các Yeerk trong chính phủ Mỹ vẫn sẽ nhận được bản báo cáo chi tiết về vụ tấn công hèn hạ của Trung Quốc lên tàu sân bay *USS George Washington*. Cho dù chẳng có chuyện gì xảy ra ở đây, thì lúc đó, họ cũng ra lệnh cho một tàu ngầm hạt nhân cụ thể, do Taxxon điều khiển, phóng vũ khí hạt nhân – theo chuẩn mực Yeerk là thô sơ – oanh tạc những thành phố Trung Quốc đã được định trước...”

“Người Trung Quốc sẽ phản ứng lại. Chiến tranh sẽ leo thang và lan rộng. Chẳng bao lâu sau, dân số loài người sẽ giảm thảm hại. Cả vũ khí của họ cũng hao hụt. Một thời cơ toàn bích cho Visser Một hào hùng chinh phục Trái đất!”

<Lời đề nghị của mình vẫn còn giá trị, Ax.> Rachel bảo.

<Ax, bảo hắn thu hồi chiếc tàu ngầm Mỹ.> Hoàng tử Jake yêu cầu.

<Yeerk,> tôi gằn giọng. <Nếu mi tuân theo yêu cầu của tụi ta thì mi sẽ sống; bằng không, mi sẽ chết ngay tại đây. Hãy liên lạc với tàu ngầm Mỹ đang bị Yeerk kiểm soát, ra lệnh cho chúng từ bỏ nhiệm vụ. Hãy báo cho chỉ huy của mi biết kế hoạch bị hoãn.>

Đó chẳng qua chỉ là những lời lên gân trong lúc cùng đường. Việc gì tên Yeerk này phải tuân thủ ước muốn của kẻ thù truyền kiếp của mình?!

Visser Hai cười hềnh hếch và ngồi xuống chiếc ghế hẹp. Hắn bắt chéo hai chân lại, cái đầu ngênh ngênh – ra điều cóc sớ gì hết.

“Và tiết lộ cho Andalitehùng cường tàu ngầm nào của Mỹ bị Yeerk kiểm soát hả? Khó đấy. Còn khuya, kẻ thù gân guốc của ta à. Tao không sợ chết. Mi có thể giết ta lúc này nếu mi thấy vui lòng. Dù tao chết hay sống thì chiến dịch vẫn chẳng suy chuyển gì. Điều tao sợ là thất bại.”

<Hừm, đúng đấy, đồ điên.>

Một lần nữa Visser Hai lại cười hăng hắc.

“Kế hoạch đang tiến triển. Xấp xỉ hai giờ nữa, tên lửa hạt nhân vọt khỏi tàu ngầm Đinh Ba của Mỹ. Liền sau đó, Trung Quốc đáp trả. Và bao lâu nữa tất cả những lực lượng có vũ khí hạt nhân sẽ nhảy vào? Nga, Pháp, Anh, Ixrael, Ấn Độ, Pakistan đều có tiềm lực tàn phá như nhau. Mười triệu, à không, hàng trăm triệu người sẽ ngủm củ tỏi. Kế hoạch là thế đấy!”

Visser Hai đứng lên chào lực lượng vô hình nào đó.

<Mình hổng ham nghe hắn hót véo von về bản sao của phát xít,> Marco cắn nhần.

<Hắn chập mạch rồi. Man nặng.>

<Phải đấy Cassie. Tôi tin sự việc đó đã được sắp xếp tỉ mỉ.>

<Vấn đề bây giờ là,> Hoàng tử Jake điềm điềm nói, cố che giấu mối lo âu trong lòng.<Làm thế nào chúng ta thương lượng với tên tâm thần này đây.>

<Thương lượng á! Em bảo hãy xay nhuyễn...>

Cộc cộc cộc!

Một giọng nói từ ngoài hành lang vọng vào.

“Thưa cơ trưởng! Chúng tôi thấy những máy bay không xác định tới gần! Tới hàng chục chiếc. Thưa ngài, lạ cái là chúng không hiện ra trên màn hình radar!”

Theo bản năng, tôi vung đuôi lên và quay mắt cuống nhìn Hoàng tử Jake.

Cứ như bị dí điện, gã Visser Hai bỗng phá ra cười sảng sặc.

“*Không xác định*, thật vậy,” hắn thét. “Đáng lý ra tao phải làm điều này một cách gọn gàng hơn. Người ta cần làm điều phải làm! Trong vòng vài phút nữa, kẻ thù yêu quý của ta ời, các chiến đấu cơ Con Rệp và tàu vận tải sẽ đáp xuống tàu sân bay này. Khi đó bọn mi sẽ làm gì? Sáu mạng chống lại lực lượng Yeerk ư? Làm sao mà ngăn được nào?!” Tôi đã quá mệt mỏi vì những câu hỏi tu từ rồi.

Rachel định chồm lên người đàn ông nhưng một tiếng học của Hoàng tử Jake khiến bạn ấy dừng lại.

<Không. Tất cả mọi người hãy bình tĩnh. Chúng ta cần tên sâu này. Hắn là người duy nhất có thể ngăn cuộc tàn sát.>

<Nhưng...>

Bu-bùm!

Tiếng súng phòng không!

Pằng chú! Pằng chú!

Tia Nghiệt khai hỏa.

<Chúng ta bị tấn công!> Rachel thét.

Tôi nhìn Hoàng tử Jake...

Úi trời! Liền đó tôi bị hất khuyu gối bởi một tiếng nổ kinh hồn vẳng vào tận buồng của đô đốc.

Bất giác, tôi giơ tay lên ôm đầu, với cố gắng tội nghiệp bảo vệ mình khỏi cơn mưa vụn thép.

Qua làn khói bụi và vôi vữa lơ nhơ, tôi thấy một con sói cúp mình thu lu và một khối thịt lù lù, chắc là Marco.

Thế rồi cuộc đụng độ “chào sân” đi qua. Một sự im lặng bao trùm căn buồng.

<Rachel, Ax. Tất cả mọi người!> Hoàng tử Jake gọi.

Tôi run rẩy đứng trên móng guốc, bốn mắt căng thẳng quét qua quang cảnh đổ nát. Tôi thấy lão Chapman mình đầy máu và cơ trưởng mặt mày xạm đen, lụp chụp ráng đứng lên.

<Hoàng tử Jake,> tôi kêu lên. <Gã đô đốc trốn rồi.>

16.

<Đi nào! Chúng ta hãy lên boong chính!>

Hoàng tử Jake nói đúng. Lúc này chẳng còn việc gì phải làm ở khoang bên dưới cả. Chúng tôi cần có mặt nơi trái tim của trận chiến. Để đánh giá lực lượng Yeerk và để chiến đấu.

Hoàng tử Jake và Cassie lao vút lên những bậc thang thẳng đứng, chật hẹp. Tobias, chàng phi công thượng thặng, cũng chui lọt theo sau.

Nhưng còn với những tấm thân dềnh dàng của tôi, Rachel và Marco thì không phải dễ. Lốt hình chiến đấu của Rachel chẳng thể lách qua được lỗ trống trên chóp cầu thang.

Pằng chú! Pằng chú!
May thay tràng tia Nghiệt đã giải quyết tình thế tiến thoái lưỡng nan giùm chúng tôi. Đỉnh cầu thang được khoét một lỗ đủ cho gấu xám chui lên.

<Dù sao cũng cảm ơn.>

<Chắc là bọn Yeerk đã thấy Hoàng tử Jake, Cassie và Tobias,> tôi lo lắng nói. <Hãy thật cẩn thận.>

<Phải rồi, tui đang tính chuyện vẽ một con mắt to tướng đỏ lòm vào sau mông...> Marco khàn khàn pha trò. Tôi bám theo bạn ấy lên boong chính.

Lập tức, một cảnh tượng kinh hoàng, suốt đời không bao giờ quên đập vào mắt tôi. Vẻ đồ sộ, nguy nga của tàu *USS George Washington* bị mạo phạm bởi hàng lớp lớp tia Nghiệt của Yeerk cùng những loạt bắn trả. Hệ thống phòng thủ trên boong chính vẫn nằm trong tay các đơn vị hải quân.

Những chiếc tàu hộ tống danh dự cũng được tung ra để chống trả tụi Con Rệp đang hạ độ cao. Những thủy thủ và lính bộ binh can đảm, cả phụ nữ lẫn đàn ông, lẫn xả vào chiến đấu.

Bao nhiêu người vẫn còn tự do? Bao nhiêu người đã là Yeerk?

Qua làn khói dày đặc của chiến trường, tôi nhận ra những máy bay được gọi về đang quay trở lại tàu sân bay.

<Không cách chi họ đáp xuống được!> Marco gào. <Họ sẽ bị bắn hạ trước khi kịp xoay trở! Để mình vô buồng lái coi có thể làm được gì...>

Tụi tôi tiếp tục tới gần bề mặt chống trượt trên boong chính. Marco phóng dài về phía “hòn đảo”.

<Còn tôi sẽ cố tìm ra tên Visser Hai,> tôi thông báo.

<Chúc may mắn, Ax-ngổ.>

Rachel lao về phía một tàu vận tải Yeerk đang thả quân Hork- Bajir ra.

Tội bước lên trước. Bống...

BÙM BÙM! BÙM BÙM!

Một loạt tiếng nổ xé óc, khiến tôi xém chống bốn vó lên trời. Quanh tôi, cả đồng người ngã nhào.

Thôi rồi! Những máy bay phản lực và trực thăng tôi gọi về đã tan tành... Nào là Viking S-3B; nào là Ó Biển SH-60FH/HH60G; rồi chuyên cơ chống tàu ngầm... Tất cả bị bắn hạ, những mảnh vụn rơi ào ào xuống nước, sôi réo sùng sục.

“Chết này, Andalite bắn thủ!”

Đoàng!

Tôi cúi xuống theo phản xạ. Quán tính đẩy đuôi tôi nhổng lên nửa vòng. Tác giả của phát súng là một tên Mượn xác-Người. Trong cảnh hỗn loạn này, chẳng cách nào phân biệt được kẻ thù với đồng minh, chẳng thể biết Người này hay Người kia có Yeerk trong đầu hay không. Nhưng khi họ tự bộc lộ chân tướng thì quá rõ.

Gã lính thủy đánh bộ khá vạm vỡ lén tới sau lưng tôi. Tôi thấy nó sục tới.

“Vì Visser!”

Phập!

Tôi tổng hản chúi nhủi xuống khu vực cầu thang trước khi hần kịp khai hỏa. Bàn tay cầm súng

của hắn rút theo sau.

<Ax!>

Đột ngột, một thủy thủ mang vũ khí hiện ra trên đường chạy của Marco. Bạn ấy dừng lại và nhìn chăm chăm vào anh lính trẻ. Anh này liền kính cẩn chào rồi ù té chạy về phía mũi tàu. <Oa...> Marco bình phẩm. Chú khỉ đột bị xém lông và vết máu nhập bọn cùng tôi. Cả hai bằng bằng trên boong chính. <Tôi đang tưởng tượng cảnh lôi cuốn mấy anh chàng tốt về phe mình, được chứ?>

Đúng... nhưng khó mà tin nổi.

<Nhìn đằng trước kìa. Gần tàu vận tải Yeerk í.>

Quả là ngoạn mục! Những thành viên của Hải quân Mỹ đang kiên cường chiến đấu bên cạnh Rachel, chống lại động quân kinh hoàng của Yeerk, lũ Hork-Bajir cao hai mét hai.

<Tôi nghĩ, sự xuất hiện đột ngột của những sinh vật thời tiền sử, gươm giáo kèn cồng từ trên trời rơi xuống đã khiến sự có mặt của con thú hoang, vốn là cư dân của Trái đất có vẻ bình thường đi.>

<Có thể! Hoặc là do Rachel bật mí cho mấy chàng kia về diện mạo thật sự của mình và hứa hẹn hò với tất cả bọn họ.> Marco cà rỡn.

<Những máy bay tôi ra lệnh quay trở về tàu sân bay đã bị hạ hết.>

<Mình biết, rất lấy làm tiếc, Ax à. Mình quá trễ. Và lại, toàn bộ buồng lái đã bị bọn Hork-Bajir cùng một số sĩ quan Yeerk xâm lấn. Nếu cứ cố xông vào là tự sát.>

<Hoàng tử Jake!>

Hoàng tử Jake và Cassie từ hướng đuôi tàu hùng hục chạy lại. Bộ lông của các bạn ấy vết máu và đen đầy muội khói.

<Thật ngu ngốc!> Cassie hét toáng toàng. <Mình không biết chúng ta phải làm gì nữa! Tất cả máy bay đều bị tiêu diệt. Yeerk đã kiểm soát tàu sân bay! Tội mình thấy chúng ở đuôi quạt...>

<Chúng khổng chế bệ phóng đầy những chiếc Mk.15 Phalax,> Hoàng tử Jake giải thích. <Và Mk.29 Chim Sẻ Biển. Bất cứ sự chi viện nào tới chúng ta đều là lịch sử.>

<Ông nói gì vậy?> Marco quát. <Chúng ta đầu hàng hả?>

<Không. Chúng ta chưa thua. Nhưng không được để sống tên Visser Hai! Đó là mục tiêu. Chúng ta phải đi tìm hắn!>

Sau đó rồi sao? Tôi tự hỏi nhưng không biểu lộ ý nghĩ của mình ra ngoài.

Hoàng tử Jake và Cassie xông pha vào làn khói.

Marco gầm gừ. <Lực lượng tiếp viện tới rồi, Ax ngố. Để tui ra giúp Rachel. Coi mình có thể dạy cho anh lính kiểng đánh trận không. Hình như đa số họ chưa bao giờ trông thấy mặt kẻ thù.>

Marco lập chập chạy phăm phăm trên boong. Và rồi tôi thấy...

Lão Chapman.

Ừm... đã có kẻ có thể khai báo cho tôi biết nơi tìm ra Visser Hai.

Nếu tôi biết hỏi đúng cách.

17.

Lão Chapman vẫn mặc đồ giống lúc trước – trong bộ đồng phục hải quân. Tôi thấy lão chạy ngược hướng với mình, cà nhấc nhưng chạy nhanh góm.

Lão đang chạy trốn khỏi cuộc tàn sát chẳng? Có thể lắm. Không đâu! *Tôi nghĩ*. Chapman là loại Yeerk tồi tệ nhất. Hắn ham muốn quyền lực.

Chuyên gia luồn cúi, bợ đỡ cấp trên, nhưng lại không sẵn sàng g chịu vấy bẩn tay làm những việc kém hấp dẫn, khi đã có ai đó thực hiện thay. Hắn là đồ hèn nhất.

Tôi thấy lão Chapman chạy xuống khoang bên dưới, bèn theo sau.

Thập thò chỗ đầu cầu thang thẳng đứng, tôi đứng lại.

Cơ thể Andalite của tôi tiện lợi, cao cấp hơn cơ thể Người về nhiều mặt. Nhưng theo kinh nghiệm, tôi biết cơ thể mình chẳng thích hợp cho việc đi lên hay đi xuống những cái thang của tàu sân bay.

Không còn lựa chọn nào khác. Thời gian sắp hết, tôi cần phải linh động lên, phải nắm lấy thời cơ.

Tôi liền tiến lại chỗ người đàn ông dong dỏng cao khoác chiếc áo phao màu tím và lịch sự xin phép được tạm thời sử dụng chất liệu gen và những lớp áo bên ngoài của anh ta.

May thay, người đàn ông trẻ này thuộc nhóm người nhận ra tôi chẳng làm hại gì. Nhờ thế tôi chẳng phải viện đến vũ lực.

Anh lính trẻ cười toe.

“Công tử, tôi rất lấy làm vinh dự. Cứ mượn tự nhiên và đi tiêu diệt bọn người lạ góm ghiếc kia đi.”

Tôi thu phục anh ta và bắt đầu biến hình ngay. Lẽ ra tôi nên báo trước cho người lính trẻ về sự xáo trộn của quy trình biến hình. Ngay lúc gương mặt tôi nứt ra cái miệng, anh ta vội đưa tay lên bịt mồm và chạy thục mạng đi luôn.

Cuối cùng, khi đã mặc đồ và cầm vũ khí mới mượn xong, tôi trèo xuống thang. Nhưng lão Chapman đâu rồi? Hắn chạy đi đâu? Chắc là trở lại Trung tâm Thông tin Chiến trận. Tôi tìm đường xuống boong 03.

Trên hành lang chật lèn kín thương binh. Những thủy thủ – chẳng biết phục vụ cho bên nào – hối hả chạy vù vù qua.

Tôi giữ cho đôi mắt loài người nhìn thẳng ra trước.

Tới boong huyết mạch. Trung tâm Thông tin Chiến trận được tụi Yeerk của Đô đốc Carrington và lính hải quân canh phòng cẩn mật.

Trước tiên, tôi lân la thăm dò những phân khu nhỏ thuộc các bộ phận khác nhau. Qua phòng kiểm soát tàu ngầm. Sang phòng điều khiển đánh bộ. Và may mắn làm sao... tới phòng chỉ huy không chiến. Cửa phòng này không có lính canh.

Tôi đường hoàng bước vào. Bình thường một thành viên của không quân áo khoác tím – thuộc khâu nhiên liệu – chả bảo giờ lộ mặt vô đây.

Ồ, lão Chapman đó! Lão quay lưng lại tôi, ngồi trên ghế và uống thứ gì như thể cà phê. Tránh xa trận tiền, lão ở một mình trong phòng. Tôi đóng cửa lại ngay. Vai lão căng lên rồi lão quay ngoắt lại.

“Mi phải đưa ta đến chỗ Visser Hai,” tôi quát.

Lão Chapman nhăn mặt. “Andalitethối tha!” Đoạn hắt tách chất lỏng nóng vào tôi. Thật là một hành động ngờ nghệch. Nhanh như cắt, tôi tháo vũ khí đeo bên hông quần ra và chĩa ngay tim lão.

“Nói mau! Ta có thể tìm Visser Hai ở đâu?”

Vào giây phút ấy, một mình trong căn phòng tối với tên Yeerk chịu trách nhiệm cho cuộc hỗn chiến tàn bạo đang diễn ra trên boong kia... một mình cùng gã Yeerk mưu toan việc khởi xướng Thế Chiến Thứ Ba, gã trợ lý đắc lực nhất của Tên Sâu Bọ cự Visser Ba... Tôi gần như không sao kiềm chế được nổi cảm phẫn.

Ngón tay tôi gãi gãi cò súng. Nỗi khiếp đảm lan tràn khắp mặt lão Chapman. Nếu lão giao nộp Visser Hai thì Visser Một sẽ xử tử lão; còn nếu từ chối thì lão tin tôi sẽ găm một viên đạn vào ngực lão.

“Cho tao biết tìm Visser Hai ở đâu?”

Mồ hôi túa lòng ròng trên trán lão Chapman. Run sợ, hấn lùi lại một bước.

“Nó...”

RẦM.

Lão Chapman thét lên.

“Hự!”

Tôi bị hẩy về trước, khuỵu gối. Khẩu súng trượt vào góc phòng. Ai đó đã mở cửa... và cánh cửa đã tông vào sau lưng tôi!

Tôi đã để mặc cho cơn tức giận lèo lái mình; mặc nó chế ngự ý thức của mình về mọi thứ xung quanh; mặc nó che lấp mất sự sáng suốt.

“Bắt nó! Bắt lấy thằng Andalite! Bắt nó!”

Tôi bò về trước rồi bung bật lên liền. Để rồi quay qua và thấy lão Chapman... chĩa súng vào mình. Cùng với lão còn có một tên Hork- Bajir.

Gã HorkBajir bước bên trước.

“Hừm!” Lão Chapman cười ruồi. “Tao nghĩ thay vì giết thì bắt tù binh vậy. Tên tù chiến tranh do chính tao bắt giữ. Nhưng để bảo đảm mà không tìm cách trốn thì...”

Đoàng!

Tôi lăn xuống sàn. Lão Chapman khóa cửa lại.

18.

Tôi gõ móng guốc tung tăng trên cánh đồng cỏ tốt tươi, khoan khoái hít thở bầu không khí trong lành của hành tinh quê nhà. Hòa bình, yên ả. Và mẹ tôi đứng đầu kia.

Cả anh trai Elfangor của tôi nữa. Đã lâu rồi chúng tôi không nói chuyện với nhau...

“Cái gì...”

Tôi ngồi dậy. Không có đồng cỏ sum xuê, chỉ là nền nhà cứng ngắc của phòng chỉ huy không chiến. Máu ứa ra nơi đùi. Lão Chapman không chú ý bắn chết mà chỉ tước khả năng chiến đấu của tôi.

Tôi đã nằm đây bao lâu rồi? Tại sao tôi lại ngất lả đi? Tôi đã từng chịu những vết thương nghiêm trọng hơn thế này nhiều mà không bất tỉnh. Có lẽ tại vì lối hình biến Người yếu đuối chẳng? Cho dù với lý do gì, tôi vẫn cảm thấy xấu hổ.

Tôi chẳng những đã không moi được tin gì từ lão Chapman về Visser Hai, mà còn để cho cảm xúc riêng tư len vào, lấn áp những tư duy chiến thuật. Cái “đoạn trường” này tôi sẽ không kể ra cho bạn bè biết đâu.

Tôi nhanh chóng hoàn hình. Có lẽ chưa bao giờ tôi lại vui mừng đến thế khi trở về hình hài Andalite.

Skreeeeet!

Thận trọng, tôi phá tung ổ khóa cửa và bứt ra khỏi nhà tù.

Lúc này chiến trận đã lan xuống các tầng dưới. Tôi nghe tiếng rên rỉ, gào thét của những người bị thương; tiếng đồ đạc, trang thiết bị bị tàn phá.

Nhưng tôi cần ở chiến trường trung tâm. Cần trở lại boong chính, xông vào giữa trận tiền.

PHẬP!

Một người lăn quay. Rất hiếm khi tôi bị bất ngờ hay bị thương trong hình hài Andalite tự nhiên của mình.

Tôi tước vũ khí ra khỏi tay nạn nhân. Lưỡi dao đuôi của tôi rất hiệu quả, nhưng tôi không muốn liều lĩnh thêm nữa.

Tôi bước trong hành lang hẹp. Ngang qua Trung tâm Thông tin Chiến trận. Qua phòng điều khiển không lưu. Vào phòng tác chiến.

Lướt thật nhanh, tôi thấy tất cả những nơi đó đều trống trơn. Ngó vô trung tâm tình báo liên quân cũng vậy. Cứ như hầu hết sĩ quan của tàu sân bay đều đã chết hoặc bị đầu độc hết cả rồi... Nếu ai may mắn chưa bị Yeerk khống chế thì họ đã ở trên boong, vai sát vai chiến đấu bên cạnh đồng đội của mình. Tôi chắc chắn điều đó.

Một cách thần kỳ, tôi tiến tới boong chính mà không bị cản trở. Ngay lập tức tôi nhìn thấy Cơ trưởng Plummer.

Ông ta nằm sổng sượt trên sàn, trên bụng có một lỗ to tướng. Rõ mười mươi ông ta không thể sống để chứng kiến hồi kết của trận chiến.

“Cứu tôi với! Anh kia!” ông ta thét, vươn tay chỉ tên Hork-Bajir và gã Mượn xác-Người đứng gần đấy.

Xem ra gã mượn xác là lính hải quân thuộc đoàn tùy tùng của Đô đốc Carrington. Bọn Yeerk lãnh đạm nhìn cơ trưởng đã gục ngã. Gương mặt của tên Người chẳng biểu lộ điều gì.

“Làm ơn cứu tôi. Đưa tôi xuống boong dưới. Tôi là người của các anh mà!”

“Mi chẳng là ai cả,” tên Mượn xác-Người nạt nộ. “Vật chủ Người của mi đã hoàn thành nhiệm vụ của nó. Hắn sẽ chết. Hãy tự cứu lấy mình đi nếu có thể.”

Khi hai tên Yeerk bỏ đi, tôi tiến lại gần.

Mắt cơ trưởng đã kéo màng nhưng vẫn còn lộ vẻ sợ hãi.

<Tôi không làm ông đau đâu,> tôi vỗ về.

Rồi tôi thấy con sên cổ xác trườn ra khỏi lỗ tai cơ trưởng. Tôi mặc kệ. Nó chẳng đi xa được đâu.

Bất giác, tôi quỳ xuống bên cạnh Cơ trưởng Plummer...

“Tôi đã làm gì vậy?” ông thở gấp. “Tôi đã cố chống chọi nó...”

<Không ai trách cứ ông cả,> tôi trấn an.

Cơ trưởng nhìn trần trời xuống bụng mình.

“Tôi sắp chết.”

<Đúng vậy.>

Cơ trưởng chìa một bàn tay ra. Tôi ở lại với ông cho tới khi ông tắt thở.

19.

Thảm họa chất chồng thảm họa.

Bọn Yeerk đã thi nhau nã tia Nghiệt qua phía những tàu chiến.

Hết chiếc này đến chiếc kia lần lượt nổ tung. Chối tai nhức óc! Những cột khói lửa bốc lên không, cao hàng dặm. Sự tàn phá thật không thể tin nổi.

PHỤT!

Tôi nhảy khỏi lối đi ngổn ngang những thiết bị gây cháy. Băng qua những quả cầu lửa... lao qua từng cụm những con Người đang cháy lèo xèo.

Chẳng có mệnh lệnh nào cho trận chiến này. Không có kế hoạch. Cũng chẳng có giới tuyến. Chẳng có chiến lược hay những nguyên tắc lâm trận gì ráo.

Chỉ có sự hoảng loạn, rối tung rối mù. Chỉ có giết và bị giết. Những cái xác hồn siêu phách lạc, quỳnh quít bỏ chạy hoặc nhảy xuống biển, bị dòng nước luộc chín hoặc bị sấy giòn tan. Những tiếng gào la kinh hồn bạt vía. Tiếng kêu cứu. Tiếng cầu khẩn thương đẽ, khẩn cầu trời đất. Tiếng gọi mẹ, gọi những người thân yêu... Cứu, cứu, cứu với... bao nhiêu giọng đủ mọi cung bậc đan chéo vào nhau!

“Chú Ax! Chú Ax!”

Tôi nhong đuôi lên.

“Hãy, chú Ax, cháu đây. Tobias đây.”

Thật vậy, thằng cháu của tôi, trong cơ thể của lính thủy áo phao vàng và áo thun cổ cao đang nhào tới.

“Người này là sĩ quan thuộc bộ phận phòng máy bay,” Tobias giải thích. “Cháu định không làm khi chưa được ảnh cho phép. Nhưng vì ảnh bất tỉnh khi một con chim toan nói chuyện với ảnh, nên... Cháu phải biến hình để đẩy ảnh khỏi vòng nguy hiểm. Hy vọng thế.” <Chúng ta phải làm điều gì cần phải làm,> tôi nói như người gỗ.

<Lốt hình biến này sẽ rất có ích.>

“Đúng, nó giúp cháu mò tới những nơi điều hâu không thể tới để kiểm tên Visser Hai. Ngoài ra, bất cứ vật gì bay ở đây đều sẽ bị nổ tan tành.”

Bỗng có những âm thanh rần rần nổi bật lên giữa chiến trường hỗn loạn.

Tôi cup mắt cuống xuống.

“Một số lính của tàu sân bay tìm cách chạy trốn,” Tobias giải thích. “Họ thấy thuyền cứu hộ xuống nước và tranh nhau nhảy lên. Không hiểu họ chạy được bao xa khi bầu trời nghẹt kín tụi Con Rệp. Nếu thuyền từ tàu này qua tàu khác may ra họ mới thoát...” Uỳnh! Oàng!

Tobias và tôi lao bổ về nơi có tiếng nổ.

Một bè cứu sinh biến mất, kéo theo khoảng vài chục người. <Họ thậm chí chẳng kịp thử thời vận,> tôi ngậm ngùi nói. Con tàu sân bay hùng vĩ giờ đã trở thành một hòn đảo của thần chết.

Cơ trưởng Plummer, tổng chỉ huy các đơn vị không quân đã bị bắt làm nô lệ, sau đó bị bỏ mặc cho chết. Toàn bộ thủy thủ đoàn gần như tan tác.

Tôi quay mặt đi để khỏi nhìn thấy cảnh hoang tàn, nấn ná nữa chỉ thấy rất nổi khiếp sợ.
Và cách đó vài mét. Marco – đang bối rối quỳ bên một thủy thủ bị thương nặng cố giúp anh ta. Từ chỗ mình đứng, tôi thấy anh lính đang hấp hối.

20.

<Ax!> Cassie gọi.

Qua làn khói, bạn ấy tập tễnh đi về phía tôi và Tobias. Hoàng tử Jake và Rachel đi cùng với bạn ấy. Bị thương, run lẩy

bầy, thở dốc. Tôi gọi Marco.

<Tôi mình thấy Visser Hai rồi! Hắn ở cách đây vài mét, có mấy tên HorkBajir bảo vệ. Phải chớp lấy hắn, Jake.>

“Phải bắt hắn làm con tin....” Tobias bắt đầu.

<Điều đó có gì khác nào?> Marco chưa chát nói. <Thứ nhất, Yeerk hồng thêm quan tâm đến đồng bọn. Chẳng đứa nào chịu khai ra điều chúng ta muốn biết để cứu hắn. Thứ hai, lần trước Visser Hai đã từ chối *chơi bóng* rồi. Lần này mắc gì hắn đổi ý? Yeerk đang thắng thế.>

<Marco đúng,> Rachel nói, quệt dòng máu khỏi trán. <Thằng cha này quá ham chiến thắng mà...>

Đúng là Visser Hai đã từ chối “chơi bóng”. Nhưng Marco sai rồi. Sẽ có một thứ làm thay đổi gã Visser. Một điều buộc hắn phải chỉ ra chiếc tàu ngầm hạt nhân có “sứ mạng” hủy diệt các thành phố Trung Quốc, giết chết hàng tỉ người vô tội.

Máu tôi gần như đông lại vì căm giận. Chúng ta phải làm điều cần làm.

<Hoàng tử Jake,> tôi truyền giọng riêng <Tôi muốn nói chuyện với bạn.>

Hoàng tử Jake để các bạn theo dõi Đô đốc Carrington và bạn Yeerk của hắn.

Bây giờ hoặc không bao giờ...

<Thời gian sắp cạn. Rõ ràng là cho dù phải gánh chịu hậu quả như thế nào, Visser Hai cũng nhất quyết không chịu tiết lộ tên hay vị trí chiếc tàu ngầm hạt nhân Mỹ. Không có thông tin đó chúng ta không thể hành động hầu ngăn chặn phi vụ tàn phá kia. Và rồi tất cả hành tinh Trái Đất sẽ bị xâm chiếm theo đúng ý đồ của Đế chế Yeerk. Sự tàn phá sẽ diễn ra bất tận, đến chừng nào Yeerk kiểm soát toàn bộ hành tinh.> Hoàng tử Jake giơ bàn tay trước rách tướp mướp lên khỏi mặt

đất. <Mình biết Ax, nhưng chúng ta có thể làm gì?>

<Tôi có một ý,> tôi nói. <Nhưng rất kinh khủng.>

Một quãng dừng. <Tiếp đi Ax.>

<Tôi tin bất cứ điều gì cũng không khiến cho Visser Hai chịu ngừng lại – ngoại trừ sự đe dọa sẽ tiêu diệt đồng bào hắn. Trong trường hợp ở trên Trái đất này, mục tiêu là vùng Yeerk.>

Tôi chờ, cảm thấy xấu hổ vì lòng khao khát chiến thắng bọn Yeerk và ngăn chặn kẻ đã chiếm dụng một đồng bào tôi. Từng từ một của nghi thức buổi sáng hiện rõ trong đầu tôi. Lời thề tiêu diệt kẻ thù. Cuối cùng Hoàng tử Jake bảo. <Ax, mình không thể làm điều đó.

Cũng không thể ra mệnh lệnh.>

<Hàng tỉ người sống so với mười hay hai mươi ngàn,> tôi lí nhí. Hoàng tử Jake cần phải thấy đó là cách duy nhất.

Tôi tiếp. <Có những người không cam chịu làm nô lệ. Nhiều người mong chờ cái chết để được tự do.>

<Không, Ax à. Bỏ nói gì vậy? Bỏ có biết điều đó là sao đối với tụi mình không?>

Vào lúc đó, tôi nghe trong giọng nói của Hoàng tử Jake có vẻ thẳng thốt, sững sờ. Tôi hiểu mình đã phạm một sai lầm. Đáng lẽ ra tôi không bao giờ được đặt gánh nặng như thế lên các bạn của mình. Điều đó có thể phá hủy gia đình, thành phố, đất nước của các bạn tôi.

Tôi là Andalite. Thành viên của loài được gọi kẻ hay nhúng mũi vào chuyện của dải thiên hà. Tôi là người từ hành tinh khác đến. <Xin lỗi, Hoàng tử Jake, > tôi lầm bầm. Và tôi nhẹ nhẹ chạm lưỡi dao đuôi vào thái dương bạn ấy. <Vô cùng xin lỗi.>

21.

<Cassie! Hoàng tử Jake đã bắt tỉnh ở phía kia của hòn đảo. Tôi đề nghị bạn tới chỗ bạn ấy ngay.>

<Mình tới đây.>

Một con sói chồm khỏi vị trí quan sát đằng sau chiếc cần cầu lật úp.

Tôi lội qua đồng xà bần đổ nát đang cháy, băng qua boong tàu rải rác những con Người ngã rạp – bị thương hoặc chết. Những đàn ông và phụ nữ, hoặc là Người tự do hoặc là Yeerk. Tiếng Người hấp hối làm những trái tim tôi se lại.

Tiếng tia Nghiệt, tiếng súng của loài người, tiếng động cơ hư hỏng cùng tiếng sóng vỗ... hòa quyện vào nhau, đập vào tai tôi.

Tôi nhận ra ba bạn đồng đội, không xa chỗ Cassie vừa quan sát. Các bạn ấy khum khum đi quanh một chiếc xe nâng rệu rã và chiếc máy kéo chỉ còn trơ xương.

Trong tầm nhìn, tại chỗ sau đó tôi nhận ra được gọi là “lỗ châu mai”, là Visser Hai.

Hắn đứng kế những gì còn lại của chiếc Máy Điều Hâu E-2C, điên cuồng ra bộ với bọn Yeerk bệu xâu. Mặt hắn trát một lớp mặt nạ vênh váo, đặc trắng.

<Rachel, Marco.>

<Gì vậy, Ax ngố?>

Tôi tập trung tất cả bốn mắt vào các bạn hội Animorphs.

<Tôi cần giúp đỡ. Tôi cần một chiếc máy bay có Visser Hai ở bên trong khi tôi cất cánh.>

Rachel cười. <Cái gì? Dữ vậy á?>

<Theo tôi biết thì chỉ còn mỗi một chiếc máy bay chưa bị phá hủy hay bị cột túm lại với những chiếc khác. Nó đã sẵn sàng trên bục phóng số một. Tôi tin đó là máy bay ném bom F-14D Báo Đen. Tobias?>

Tôi quay qua viên sĩ quan thuộc bộ phận máy phóng mà Tobias biến thành. <Cháu phải kiểm tra cho chú hai bộ đồ bay. Sau đó, hãy tới bệ phóng và phóng máy bay lên ngay khi chú ngồi vào ghế phi công và ra lệnh.>

“Chú Ax, chú vẫn còn tỉnh táo đấy chứ?”

Pằng chú!

“Aahhhh!”

Một sĩ quan hải quân đổ ập xuống, lăn vòng. Anh ta quỳ lên ngay và chĩa súng bắn tên Hork-Bajir.

Xa xa, ai đó đang khai hỏa khẩu súng nhiều nòng của chiếc Mk.15 Phalanx. Trận chiến ngày càng ác liệt.

<Cái gì vậy, Ax ngố?> Marco la om sòm. <Jake đâu?>

<Hoàng tử Jake bị thương, tạm thời ra khỏi trận chiến. Tôi sẽ làm điều cần phải làm.>

<Bồ sao vậy, Marco?> Rachel ỉ ôi. <Tình hình vô cùng tồi tệ. Chúng ta đi bắt Visser Hai nào!>

“Đúng,” Tobias thét. “Đó là một kế hoạch điên rồ, nhưng chúng ta không có thời gian để nghĩ ra cái khác đâu!”

<Tobias... bồ nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra sau khi Ax cướp máy bay và vọt lên trời?>

Cả Tobias lẫn Rachel đều không trả lời. Marco quay qua nhìn tôi trao tráo.

<Ax, người Andalite của bồ hình như có khuynh hướng tiêu diệt những gì họ muốn bảo tồn. Chiếc máy bay đó chở vũ khí hạt nhân đấy. Tui đã thấy chính tụi lính của Visser Hai lắp đặt nó.>

<Trời ơi, Ax...>

Có lẽ đó là lần duy nhất tôi thấy Rachel bị sốc.

<Chú không hành động theo mệnh lệnh của Jake,> Tobias nói đều đều, tựa như đang tự củng cố tinh thần cho mình.

Tôi hiểu Tobias đủ để biết cậu ấy sẽ hành động theo lương tâm mình. Tôi cũng biết không còn thời gian để tranh luận hay thăm dò tâm linh nữa.

Tôi cần sự giúp đỡ. Ngay bây giờ...

<Marco, không phải lúc nào tôi cũng tin cậy bạn. Nhưng bạn luôn chứng tỏ là tôi sai. Bạn luôn hành động vì điều tốt nhất, chấp nhận dẹp bỏ những khía cạnh cá nhân qua bên. Để chiến thắng, để đánh bại Yeerk. Bạn đã hi sinh cuộc đời là một người trẻ tuổi bình thường. Làm ơn... hãy tin là tôi cũng làm tương tự.>

Marco cười khàn khàn.

<Ồ, tui tin là bồ tàn nhẫn, Ax ngố à. Tập trung hết mức. Không có tim. Điều tui không chắc là điều thảm khốc ấy vì cái gì? Nó nhằm cứu sống mạng người hay nhằm đề cao, vun đắp cho chiến công của Andalite?>

Lời nhận xét của bạn ấy thật đau. Nhưng tôi mong chờ thế mà.

<Làm ơn đi,> tôi năn nỉ. <Nếu không... cuộc chiến này sẽ không thể chấm dứt.>

Marco xỏ ra một từ mà tôi biết là không nên thốt ra khi có mặt ba mẹ hay thầy cô giáo của bạn. Tobias đặt tay lên cánh tay tôi.

<Trong đầu chú biết chắc mình đang làm gì chứ? Liệu chú sẽ thắng hay thua?>

Tôi không biết trả lời ra sao, nhưng các bạn ấy cần phải lắng nghe, cần phải hiểu. Thời gian sắp hết. Bây giờ hoặc không bao giờ. Tôi sẵn sàng chấp nhận hậu quả của việc mình làm. Chấp nhận chịu trách nhiệm hoàn toàn. Tôi là người lạ mà...

<Các bạn có giúp không?> tôi nói mạnh. <Vì nhân dân các bạn, Rachel?>

Bạn ấy nhìn Marco như muốn tìm lời chỉ dẫn. Tobias nhìn đi chỗ khác. Marco nhìn tôi lặng lẽ...

22.

<Tránh chỗ cho ta.>

Đó là tiếng Rachel. Với vẻ nhẹ nhàng của mèo vờn chuột, bạn ấy đẩy tên lính Hork-Bajir đang canh giữ chiếc F-14D Báo Đen qua bên. Sang đến một tên khác. Sau đó...

Phập!

Tôi xóa sổ tên cuối cùng.

Dưới sự che chắn của thân chiếc máy bay phản lực, tôi biến hình

thành phi công rồi quầy quả mặc bộ đồ bay và các dụng cụ cần thiết vào. Tôi trèo vào máy bay qua cái thang di động, chú ý xem xét xung quanh.

Một vòm kính buồng lái và ba kính chiếu hậu. Tốt. Tôi có thể quán xuyến tầm nhìn gần ba trăm sáu mươi độ.

Những bảng điều khiển kiểu cũ, với những nút bấm truyền thống. Theo chuẩn mực Andalitethi cổ lỗ sĩ hết sức. Những cần gạt và núm điều khiển, tất cả đều là nút bấm.

Tôi đoán những chi tiết này cho phép phi công hướng mắt lên bầu trời và vẫn thực hiện bốn phận của mình.

Đằng sau tôi là chỗ ngồi của sĩ quan trực radar. Không có bảng điều khiển chuyển bay. Tốt.

<Xong rồi.>

Marco, có một vết chém mới xoẹt ngang bộ ngực chang bang, cặp Visser Hai vào nách, thây kệ hấn giãy giụa.

<Đáng ra tui phải tới đây sớm hơn,> Marco phân trần. <Nhưng anh bạn Visser Hai này không muốn hợp tác.>

“Andaliterác rưởi! Bỏ tao xuống ngay lập tức!”

<Xin lỗi nha bác, nhưng bác phải đi!> Rachel “ngọt ngào” xỉa xói.

“Tụi mày có làm gì tao cũng chẳng ăn nhằm đâu! Tao sẽ hi sinh cuộc đời vì mục tiêu thống trị của Đế chế Yeerk!”

<Ờ ờ,> Marco lẩm bẩm. <Tụi ta nghe mi hát rồi.>

<Chán hấn quá chừng.>

Rachel và Marco hề nhau nhét Visser Hai vào bộ đồ bay và mũ bảo hiểm, rồi lôi hấn xềnh xệch lên ngồi vào chỗ phía sau tôi.

Dùng những ngón tay loài người khéo léo, tôi trối hấn ra sau lưng, cột hai mắt cá lại với nhau.

Xong xuôi, tôi để hấn đó. Một tên Yeerk chết chẳng có lời gì cho tôi cả. Hay một người định tự tử trên chuyến bay cũng thế. Tôi cần hấn mở miệng.

<Tobias vào vị trí chưa?> tôi hỏi khi đã yên vị.

Tôi nhìn gã Yeerk tức giận loay hoay tìm thể ngồi cho thoải mái. Mắt hấn quắc lên như người mất trí.

<Tobias,> tôi gọi bằng giọng truyền riêng.

Tôi tưởng tượng anh bạn chỉ cốt của mình trong bộ áo phao màu vàng đang lúi húi điều khiển bệ phóng trên khu vực máy bay của boong chính.

Thông thường, một người dân bình thường không bao giờ léo hánh tới nơi như thế này. Tương tự, không phải ai cũng thủ được vai trò quan trọng của người “xạ thủ”.

<Sẵn sàng, chú Ax.>

Tôi biết điều mình sắp làm là điên khùng.

Ngay lập tức, tôi trở về ngay với thực tế thiếu kinh nghiệm về hệ thống phóng máy bay của mình. Hóa ra vụ phóng này vô cùng nguy hiểm.

Rất có thể máy bay sẽ bị rơi tòm xuống biển, hoặc tệ hơn.

Marco đóng vai trò người dẫn đường cho máy bay, chỉ tôi ra phía máy phóng rồi kiểm tra “bộ kìm hãm” đã vào vị trí.

Marco nhìn lên tôi. Vẻ hồ nghi hiện rõ trong mắt khỉ đột. Tuy nhiên, bạn ấy vẫn cho tôi “một ngón cái giờ lên”. Và quay đi.

<Cẩn thận, Ax,> Rachel cười, không thể thấy vẻ sợ hãi trong giọng nói của bạn ấy.<Đừng làm bất cứ điều gì mình không nên làm.>

<Ax! Ngừng lại.>

Hoàng tử Jake hô. Bạn ấy chạy về phía máy bay phản lực. Cassie chạy bên cạnh.

Cặp mắt Người của tôi chột ạng nước. Tôi nhướn to mắt rồi nhắm nghiền hầu làm rõ tầm nhìn. Thấy kẻ tên Yeerk đang lăm nhảm.

<Bảo trọng, chú Ax!>

<Cảm ơn Tobias.>

Tôi chọn mức động cơ.

<Chú nên bấm nút.>

Và rồi...

Bộ kim hãm rên lên, rồi máy bay bị quăng khỏi đường phóng.

Thật không tin nổi. Chúng tôi bị đẩy với lực gấp mấy lần trọng lực Trái đất.

Tôi cố gắng thở. Tôi cảm thấy da mình – da tôi mượn của con Người – giãn ra về phía đầu. Má tôi căng ra như mát-tích – thứ để gắn kính vào khung cửa. Mắt tôi thụt sâu vào trong sọ. Tôi nghĩ mình sẽ chết mất.

Trong khoảnh khắc, tôi không thể kiểm soát được máy bay. Tiếng gầm chói tai...

Và rồi thanh móc bung ra khỏi cửa sập. Máy bay vọt bắn lên, đạt tới tốc độ bay.

Tôi sẽ toàn quyền hành động.

23.

Tôi lái máy bay trở lại bờ biển.

May mắn thay, tôi chẳng bị chiếc Con Rệp nào đuổi theo. Bảo đảm chúng nghĩ người phi công này đang trên đường đi làm nhiệm vụ chính thức của Yeerk.

“Mi đang làm gì thế Andalite?” Visser Hai quát hỏi.

Tôi căng mắt tập trung vào các bảng điều khiển, theo dõi màn hình radar. Tôi rất mừng vì không nhìn thấy gương mặt của gã hành khách.

“Máy bay này chở thiết bị hạt nhân, Yeerk,” tôi hầm hè. “Như mi biết đấy, rất thô sơ so với chuẩn mực Andalite, có lẽ với cả Yeerk, nhưng hiệu quả không kém gì. Bom được cài đặt cho nổ khi va chạm.”

Tôi dừng. Để thưởng thức sự căng thẳng mà vẻ thung thỉnh của tôi tạo ra cho tên Yeerk. Để cho mình mắc nợ vào trò chơi đàng xấu hổ này.

Nói ngắn gọn, tôi ngừng nói như là một cách tra tấn hằn.

“Sự va chạm đó,” tôi nhấn nhá tiếp, “sẽ trực tiếp rơi vào vũng Yeerk. Cứ cho là mi kích động được Thế Chiến Thứ Ba trên hành tinh Trái đất, Yeerk. Nhưng có bao nhiêu Yeerk sống sót để tận hưởng điều đó không?”

“Không bao giờ!” Giọng gã rống lên, tiếng kêu khiếp đảm của con thú bị thương. “Không bao giờ mi dám làm điều đó!”

Tôi không trả lời hằn.

Còn không nhiều thời gian nữa sẽ đến giờ tàu ngầm hạt nhân Mỹ do Yeerk điều khiển tấn công. Tôi vẫn tăng tốc vèo vèo. Cánh của chiếc F-14D tự động điều chỉnh, duỗi ngược ra sau nhằm giảm sức cản. Tôi ghi nhận điều này với sự hài lòng.

“Mi chẳng có gan làm điều đó, Andalite!”

Tôi cứ im thin thít. Chiếc phico có cánh sinh đôi đang càng lúc càng đáp xuống.

Bầu trời tối dần. Màn đêm buông.

Khắp nước Mỹ – tại từng vùng và từng múi giờ – hàng trăm triệu người đang sống yên ả, không biết cuộc sống thường nhật của họ đang bị đe dọa dữ dội – bởi cuộc thế chiến do Yeerk chủ xướng.

Mười hay hai mươi ngàn người đối mặt với sự tiêu vong – do quyết định của tôi.

Những ngón tay tê buốt, tôi nạp năng lượng cho quả bom. Không thể trở lại được. Tôi đã thực hiện điều điên rồ.

“Mày mất trí rồi.” Visser Hai thét.

Tôi nghe tiếng người đàn ông vắn vẹo xoành xoạch trên ghế của hằn, tuyệt vọng muốn tự giải thoát mình.

Cuối cùng tôi rề rà nói.

“Rất đơn giản, Yeerk. Hãy liên lạc với tàu ngầm. Ra lệnh cho nó phải tự hủy. Còn không ta sẽ phá banh vũng Yeerk.”

“Mi sẽ giết luôn mười ngàn con Người! Kể cả những Người không có Yeerk!”

Máy bay tiến về vũng Yeerk. Gần, gần hơn.

Mồ hôi thấm đẫm lông mày tôi, rỏ xuống cánh tay. Tôi cảm thấy trái tim Người gần như đục thủng lồng ngực mình. Nỗi buồn bã sẽ giết tôi mất thôi.

Gần... Gần hơn.

“Được,” tôi lạnh lùng. “Ta sẽ làm.”

Chợt, như có phép màu...

“Rồi rồi, mi thắng, Andalite.” Tên Visser Hai ngắc ngứ. “Ta sẽ ra lệnh cho tàu ngầm tự hủy, nhưng hãy thề danh dự, Andalite,” hằn thét lên. “Hãy thề trên cái gọi là danh dự của mi... phải thả ta ra.”

Tôi không biết mình có cảm thấy kiệt sức hay không.

Tôi giảm tốc độ. Cánh máy bay chúi về trước. Tôi vặn radio liên lạc lên.

“Mi có thể dùng radio ngay bây giờ, Visser Hai.”

Tôi nghe tên Yeerk cúi kính ra lệnh. Vậy là chúng tôi đã thắng.
Tôi lượn về hướng khu rừng mà tôi gọi là nhà kể từ khi được Hoàng tử Jake và các bạn cứu sống. Tối nay tôi rất sung sướng được trở lại nơi ấy. Tôi cũng e sợ những gì mình sẽ thấy. Bởi vì “nhà” với tôi không chỉ là lòng máng và khung cảnh xung quanh...
“Nhà” có nghĩa là những người bạn chiến binh – tất cả các bạn của tôi. Bằng những gì vừa làm, tôi đã đánh cược tình bạn của các bạn ấy, nhất là với Hoàng tử Jake.
Thật là một chuyến bay nặng nề, dài lê thê. Như Cassie nói, tôi đã thực thi vai trò Thượng Đế.
Tôi – một người Andalite – cần phải làm gì?
Tôi đã có cơ hội đánh đổi mạng sống của hàng ngàn Người để cứu hàng triệu Người... Làm vậy, tôi đã hành động như rất nhiều chiến binh Andalite đàn anh từng làm.
Tôi đã can thiệp. Tôi đã hành xử như người phán quyết.
Và tôi đã thắng – nhưng với cái giá là cả nhân tôi?
Liệu bạn bè có tha thứ cho tôi không? Và tôi có bao giờ tha thứ cho chính mình không?
“Mi có làm thật không, Andalite?” giọng câu gắt của tên Visser Hai phá vỡ những ý nghĩ của tôi.
“Mi có làm thật không, Andalite?”
Tôi không thể trả lời. Tôi đã có đủ lời đáp rồi...

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>